Türkiye ve
Türkiye Kürdistanı
Sol Birliği'nin
aylık yayın organı
●
1 Şubat 1986
Yıl 1, Sayı 10
Fiyatı: 1,-DM

SOL BİRLİK

Cunta anayasasına hayır ! Demokratik anayasa !

Kaybedilen hakları geri almak için

İŞÇİLER EYLEM ALANINDA

- **Hak verilmez alınır ! DİSK'e özgürlük ! Genel grev !**
- **Kahrolsun faşizm ! Cunta anayasasına hayır !**
- **Son beşyılda yarı yarıya düşürülen işçi ücretleri, memur maaşları, emekli aylıkları yeniden belirlenmelidir**
- **Haftalık çalışma süresi ücret kaybı olmaksızın 40 saate indirilmelidir**
- **İşten atılan tüm işçiler yeniden işlerine dönmelidir**
- **Faşizmden destek alan patronların baskılarına son verilmelidir**

Türk-İş'in **"parlamentoya çağrı"** toplantısında **"hak verilmez alınır", "mücadeleye hazırız"** diyerek tabanın görüşünü kararlılıkla belirten işçi temsilcileri, diktatörlüğün hükümeti ile **"diyalog"**da ısrarlı Türk-İş yönetiminin uzlaşma eğilimlerini mahkum ederek eylem kararı aldılar. Toplantıda, işçi haklarının gaspedilmesine karşı mücadele etme istemini yükselten işçi temsilcilerinin kararlı tutumu, **"12 Eylül öncesini unutmayalım"** teranesine sarılan Şevket Yılmaz'ı aştı, geçti. Daha, 1984'te açık hava toplantısında **"mücadeleye hazırız"** diyen Türk-İş tabanını oyalayan Türk-İş yönetimi, diktatörlüğün baskı ve terörle yıldıramadığı işçi sınıfının beklemek, uzlaşmak yerine mücadele etmek isteyen, kendi gücüne güvenerek eyleme geçmek isteyen bilinci karşısında geriledi, bir ölçüde eridi.

Sendikal hak ve özgürlüklerin alabildiğine kısıtlandığı, kazanılmış hakların bir bir geri alındığı bir ortamda yeni bir

Devamı 7. sayfada

Önümüzdeki görev

Ülkemizde politik gelişmeler hızlanıyor. İşçi sınıfı, Türk-İş'in İzmir'de düzenleyeceği mitingde eylem alanına çıkıyor. Bu diktatörlüğün baskı ve zorbalığına, sendikal haklara ve ücretlere yönelen saldırılarına işçi sınıfının boyun eğmeyeceğinin kanıtıdır. Onun mücadele kararlılığının ifadesidir. Diktatörlüğün **"12 Eylül öncesine dönmek istiyorlar"** tehditlerine, Türk-İş yönetiminin **"hükümetle diyalog"** adı altında izlediği oyalamacı politikaya karşı işçiler sözlerini açık söylediler: Şimdi harekete geçmekten direnmekten ve birlikte mücadele etmekten başka yol yoktur.

Bir yandan işçi ve emekçi yığınların artan hareketliliği, diğer yandan faşist diktatörlüğe karşı çıkan politik güçlerin giderek daha kararlı tutum almaları cuntayı sıkıştırıyor. DSP ile DYP arasında yeni bir anayasanın hazırlanması amacıyla oluşturulan birlik, tarafların öznel niyetleri ne olursa olsun, mücadelemize önemli olanaklar sağlıyor ve bugün daha yaygın bir şekilde rejimin ve onun süngü zoruyla dayattığı anayasanın **"gayrı-meşru"** olarak nitelendiğini gösteriyor. Bu gelişme diktatörlüğü zayıflatıyor, daha geniş güçleri demokrasi savaşımında birleştirmek, yığın eylemlerini yükseltmek için yeni olanaklar getiriyor. Sol Birlik daha ilk günden başta anayasa olmak üzere cuntanın çıkardığı tüm baskı yasalarını kaldırmak, temel hak ve özgürlükleri güvence altına alacak bir anayasa için mücadele edeceğini duyurdu. Demokrasinin en temel ölçütleri olan hak ve özgürlükler için mücadeleyi başa aldı. Tüm demokrasi güçlerini bu uğurda ortak savaşıma çağırdı. Şimdi bu mücadeleyi daha da yükseltmek, yığınlara maletmek görevi önümüzde duruyor.

Son günlerde basına yansıyan işkence olayları ise, diktatörlüğün ipliğini iyice pazara çıkardı. Bugün yüreğinde insan onurunu taşıyan herkes, bu barbarlığın durdurulması ve sorumlulardan hesap sorulması istemini yükseltiyor. Hükümetin içişleri bakanı ise, bu olayların **"Sol Birlik'in talimatı ile başlatılan bir kampanya"** olduğunu iddia ediyor. Bu insanlık suçuna karşı çıkan çok geniş güçleri, kaba anti-komünist saldırılarla sindirmeye yelteniyor. Ne var ki, diktatörlük yakasını işkence suçundan kurtarmayı başaramayacaktır. Şimdi işkencelerin durdurulması, işkencecilerden hesap sorulması, politik tutukluların özgürlüğüne kavuşturulması ve genel bir affın çıkartılması için sürdürülen mücadelelerin daha da güçlendirilmesi bugünün görevidir.

Bu görevlerin üstesinden gelebilmenin olanakları düne oranla bugün daha genişlemiştir. Belirleyici olan demokrasi güçlerinin birliği, kararlılığı ve işçi, emekçi yığınların aktif mücadelesidir. Sol Birlik bu uğurda üstüne düşen görevi yerine getirebilmek için her çabayı gösterecektir.

SOL BİRLİK

Demokratik anayasa yığınların mücadelesiyle kazanılacaktır

Süngü zoruyla yürürlüğe sokulan cunta anayasası, geçtiğimiz ay yeniden siyasi tartışmaların odak noktası haline geliverdi. DYP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Dülger'in verdiği bir demeci izleyen gelişmeler sonucu, cuntanın toz kondurmak istemediği anayasanın "meşruiyeti" **üç yıllık gecikmeyle de olsa, açıkça sorgulanır oldu.**

DYP'nin gündeme getirdiği, oluşturulacak bir kurucu meclis tarafından "yeni bir anayasa" **hazırlanması önerisini DSP'nin desteklemesi ve ardından her iki par-**

Devamı 7. sayfada

Diktatörlük işkence suçundan yakasını kurtaramayacaktır

İşkenceci polis Sedat Caner'in açıklamaları ve birbiri ardına kanıtlanan işkence olayları, Evren-Özal diktatörlüğünü köşeye sıkıştırdı. Artık işkence olaylarını örtbas edemez hale gelen rejim, suçu üç beş işkenceciye yıkarak işin içinden sıyrılmaya çabalıyor. Oysa bu işkenceciler sadece rejimin kirli maşalarıdır. Asıl işkenceci rejimin ta kendisidir. Ülkeyi toptan bir işkencehaneye çeviren 12 Eylül darbesidir. Cuntacı generaller ve hükümetleri işkenceden ellerini yıkayamazlar. 12 Eylül'den beri işkencenin nasıl sistemli ve yaygın şekilde bir devlet politikası olarak uygulandığını Mısır'daki sağır sultan bile duymuşken, diktatörlüğün yalan, demagoji ve çarpıtmalarla kendini temize çıkarma çırpınışları boşunadır. Bu insanlık suçunun asıl sorumluları yaptıklarının hesabını verecektir.

Rejimin has partileri ve sözcüleri bile işkenceyi itiraf etmek zorunda kalırken, İçişleri Bakanı son **"çare"**yi kokuşmuş antikomünist yavelere sarılmakta buldu. İşkence **"iddiaları"** Sol Birlik'in açtığı bir kampanya yüzünden ortaya atılıyormuş. Sırf bu iddia bile rejimin nasıl kendini savunamaz duruma geldiğini gösteriyor. Bakana kalsa işkence emirlerini bile Sol Birlik'in verdiğini söyleyecek ama, bu tür çarpıtma çabalarına hükümetin destekçileri bile pek rağbet etmiyor artık. Diktatörlük yakasını kurtaramayacaktır.

Devamı 7. sayfada

DİSK'e ve üye sendikalarına özgürlük

21 Aralık 1981'de başlayan DİSK davasında yeni bir aşamaya gelindi. 21 Ocak 1986'da askeri savcı, esas hakkındaki mütaalasında 1477 sanıktan 674'ü için beraat; 232'si için 10-20 yıl; 549'u için 6-16 yıl; 1'i için 8-15 yıl; 1'i için 1-3 yıl hapis cezası; 11'i için ayırma; 7 düşme talebinde bulundu. Böylelikle daha önce TCK'nın 146. maddesine göre idam talebiyle yargılanan ve **"savaş hali"** hükümlerine göre sürdürülen DİSK davasında, diktatörlük geri bir adım atmış oldu.

809 sayfalık esas hakkındaki mütaalasında askeri savcı, DİSK'in bilimsel sosyalizm doğrultusunda proletarya diktatörlüğünü kurmayı amaçladığını; genel grev ve dayanışma grevi çağrılarının Marksist-Leninist ideolojinin bir unsuru olduğunu ve DİSK'in diğer demokratik örgütlerle ilişki kurup devlete karşı savaşım cephesi oluşturduğunu iddia etti.

Devamı 2. sayfada

Kıdem Tazminatı Fonu yasasına hayır

İşçilerin emeklilik yaşını yükselten yasa diktatörlüğün meclisinden altı saatte çıktı. Hükümet şimdi de kıdem tazminatı hakkını gaspetmeye hazırlanıyor. Bu gelişmeler de gösteriyor ki, faşist rejimin işçi haklarına saldırısı artarak sürmektedir. Emeklilik yasasına karşı tepkilerin büyümesi üzerine **"kazanılmış haklara dokunulmadığı"** yalanına başvurmak zorunda kalan hükümet, bu yasayla emekliliği yaklaşmış 1,5 milyon işçinin emekliliğini beş yıl erteledi. Ortalama yaşın 52-55 olduğu ülkemizde işçilere 60 yaşında emekli olma zorunluluğu getirildi.

Devamı 2. sayfada

Kıbrıs'a Sovyet barış önerisi

Geçtiğimiz ay yeniden güncellik kazanan Kıbrıs sorunu, günlerce gazete manşetlerinin ortak konusunu oluşturdu. Sovyetler Birliği'nin, sorunun bölge ve dünya barışı ile uluslararası güvenliğin gereklerine uygun şekilde ve bir an önce kalıcı, adil bir çözüme ulaştırılmasını öngören kapsamlı bir **"öneriler paketi"**ni ilgili taraflara iletmesi, Ankara'yı ve kukla Denktaş yönetimini gözle görülür ölçüde telaşlandırdı. Ankara ve Babıâli'den adet olduğu üzre koro halinde yükseltilen şoven, antisovyetik şamata altında, Sovyet önerileri perdelenmeye ve çarpıtılmaya çalışıldı.

Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü öncelikle gözeten Sovyet önerileri adanın bir veya daha fazla ülke tarafından ilhakının kabul edilmezliğini vurguluyor; Kıbrıs'ın tüm yabancı askeri güç ve üslerden arındırılmasını ve bağlantısızlığını savunuyor; sorunun Birleşmiş Milletler çerçevesinde bir uluslararası konferansta ele alınmasını ve Kıbrıs'ın belirlenecek statüsünün de yine aynı çerçevede güvence altına alınması gerektiğini belirtiyor. Bilindiği gibi, bu çözüm esasları sadece Sovyetler Birliği tarafından savunulmuyor. Gerek tüm sosyalist ülkeler ve bağlantısız ülkeler topluluğu, gerekse Kıbrıs, Türkiye ve Yunanistan'daki ilerici, antiemperyalist güçler tarafından yıllardır savunulan bu ilkeler, çeşitli BM kararlarına da dayanak olmuştur.

İşte Ankara'nın telaşı, hem bu önerilerin genel kabul ve destek görmesinden, hem de yıllardır izlediği sorunu sürüncemede bırakıp uluslararası kamuoyunun dikkatlerinden kaçırma çabalarının boşa çıkmasından kaynaklanıyor. Türkiye, bu önerilere karşı çıkmakla ve karşı çıkış biçimiyle, Kıbrıs konusundaki niyetlerini bir kez daha açığa vurmuş olmaktadır.

Nedir karşı çıkılan? Bağımsız, bağlantısız, toprak bütünlüğü korunmuş ve üslerden arınmış Kıbrıs! Böylece Türkiye, Kıbrıs'ın bağımsızlığını ve hükümdarlık haklarını kabaca ihlale bundan böyle de devam edeceğini; adanın ku-

Devamı 7. sayfada

Komünist partileri Sol Birlik açıklamasını destekliyor

Sol Birlik'in Aralık 1985'te PKK üzerine yaptığı ve gazetemizde de yayınlanan açıklamayı İsveç ve Ortadoğu ülkeleri komünist partileri imzalayarak desteklediklerini bildirdiler. Sol Birlik'in açıklamasını imzalayan partiler şunlardır:

İSVEÇ: APK, Işçi Partisi Komünistleri. İRAN: TUDEH, İran Halk Partisi. **IRAK: IKP, Irak Komünist Partisi.** ÜRDÜN: ÜKP, Ürdün Komünist Partisi. **LÜBNAN: LKP, Lübnan Komünist Partisi.** FİLİSTİN: FKP, Filistin Komünist Partisi.

Kontr-Gerilla örgütü nedir ? Nasıl kurulmuştur ? Kim kurmuştur ?

Yazısı 3. sayfada

*

Sol Birlik Sendikal Komitesi'nin değerlendirmesi

Yazısı 5. sayfada

İhanet anlaşması uzatılmamalıdır

SİA konusunda diktatörlüğün, Özal hükümetinin tutumu, tarihimizde hiçbir hükümetin bu hükümet kadar onursuz bir dış politika izlememiş olduğunu birkez daha kanıtladı. Bir hükümet düşünün ki, bir başka devletle kendi ülkesinin bağımsızlık ve egemenlik haklarını çiğneyen bir anlaşmayı, anlaşmanın gelecekte getireceği tehlikeleri canı gönülden kabul edip **"riskin"** bedeli olarak birkaç dolar daha dilensin. Işte SİA anlaşmasının uzatılması konusunda ABD ile sürmekte olan görüşmelerde diktatörlüğün tutumu budur. Evren-Özal ikilisi bu anlaşmanın ülkeyi, halkın yaşama hakkını risk altına soktuğunu bile bile görüşme masasına oturuyor. Onlar için önemli olan ne ülke topraklarının Amerika tarafından saldırı amacıyla kullanılması ve halkın bir savaş tehlikesiyle yüzyüze bırakılmasıdır, ne de ülkenin egemenliğidir. Amaçları Amerika'dan biraz daha fazla silah, biraz daha fazla kredi koparmaktan başka birşey değildir. Kısacası SİA görüşmelerinin sürüp gitmesinin nedeni ülkemizin çıkarlarını, bağımsızlığını, egemenliğini koruma kaygusu değil, tersine bunların birkaç dolar fazlasına satılmasıdır.

Nitekim, Özal'ın bu halk düşmanı tutkusunu da değerlendirmek isteyen ABD, SİA görüşmeleri sürerken, Özal hükümetinin gündeminde olan Ingiliz yapımı Rapier füzelerinin bir bölümünü karşılamayı, buna karşılık olarak da bu füzelerin Incirlik ve Pirinçlik üslerine yerleştirilmesini önerdi. Bu konuda gerekli hazırlıklar yapılırken, Amerikan **"The Washington Quarterly"** dergisi Kasım sayısında açıkça bu füzelerin Basra Körfezi'ne yapılacak müdahalede kullanılabileceğini yazarak ABD'nin planlarını sergiliyordu.

Öte yandan SİA görüşmelerinin sürdüğü günlerde ABD ile sessizce imzalanıverilen bir anlaşma Özal hükümetinin niyetlerini ve kimin çıkarlarına hizmet ettiğini bir kez daha kanıtladı. ABD ile imzalanan ve 10 yıl geçerli olan **"Yatırım Garanti Anlaşması"** ile ABD'ye kapütülasyonları andıran ayrıcalıklar tanındı. Tam bir satış belgesi niteliği taşıyan bu anlaşmaya göre, Türkiye'ye gelecek Amerikan sermayesi, hiçbir kayıt, şart olmadan istediği gibi kâr transferi yapabilecek. Dahası, anlaşma geleceği de ipotek altına alıyor ve Amerikan sermayesinin **"kamu yararı"** gerekçesi dışında kamulaştırılmamasını öngörüyor. En önemlisi de, anlaşmaya göre, **"savaş, ayaklanma, karışıklık"** gibi hallerde, ABD'li iş adamlarının can ve mal güvenliğinin öncelikle korunmasıdır.

Yine SİA görüşmeleri sürerken gündeme gelen bir başka konu da Konya'da yeni bir askeri üssün kurulmasıydı. NATO sonbahar toplantısında, NATO şeflerinden FAC Savunma Bakanı M. Wörner, FAC kamuoyunda geniş tepkilere neden olan NATO üssünün birbaşka yere nakledilmesini önerdiğinde, Türkiye'de her biri ölüm saçan 60 askeri üsse bir yenisinin daha eklenmesini hevesle isteyen hükümet, Konya'yı bu üs için öne sürmekte acele etti. Özal'ın silah tutkusunu bilen FAC ise bu üs karşılığında Türkiye'ye Tornado uçakları vereceğini bildirirken, Özal Konya'nın Karapınar bucağında kurulması planlanan, 1-2 milyar marka mal olacak üs konusunda Karapınar'da yaptığı konuşmada büyük bir pervasızlıkla **"orada zaten bir atış sahası var. Yabancılar da, yabancılar dediğim NATO uçakları da gelir kullanırlar"** diyordu. Kuşkusuz, NATO'nun patronu ABD'nin, istediği gibi gelip ülke topraklarını saldırı amacı için kullanmasına, SİA görüşmeleri sonuçlanmamış dahi olsa ses çıkarmayacağını dile getiriyordu.

Evren-Özal yönetimi için ne vatan toprağının değeri vardır ne de halkın canının, malının, modernizasyon yutturmacasıyla F-16 projesi için ABD silah tekellerinden rüşvet alan Şahinkaya gibi, göğsünde ABD'nin **"üstün hizmet"** madalyasını taşıyan Ürüğ gibi generallerin, ABD ile imzalanmış olan SİA anlaşması gibi kölelik anlaşmasını **"ABD'ye hizmet"** olarak değerlendiren generallerin, Özal gibi ABD'nin çıkarlarını herşeyin üstünde tutan bir başbakanın yönetiminde olan, barış savaşçılarını tutsak eden, demokrasiyi yokeden bir rejimin varlığı, ABD için arayıp da bulamadığı bir fırsattır. Ve ABD bu fırsattan sonuna kadar yararlanmaya kararlıdır. Bu nedenle SİA görüşmelerine ABD yeni dayatmalarla geldi. Bunların arasında 6. Filo'nun bakım ve onarım işleri için Türkiye'nin daha geniş olanaklar tanıması, Muş ve Batman üslerinin Çevik Kuvvetlere açılması, **"Amerika'nın Sesi", "Hür Avrupa"** ve **"Hürriyet"** Radyosu gibi psikolojik savaş araçlarının antenlerinin Türkiye'ye dikilmesi yer alıyor.

Kasım ayında SOL BİRLİK'i oluşturan partiler arasında üst düzey yöneticilerin katıldığı toplantıda yayınlanan bildiride, SOL BİRLİK öteki taleplerin yanısıra ABD emperyalizmine kölece bağımlılığa son verilmesini savunan tüm güçlerle tek tek veya kalıcı eylem birliklerine hazır olduğunu, bu yönde olanca çabayı harcayacağını bildirdi. Bugün halkı bekleyen tehlikeleri önlemenin, Evren-Özal yönetiminin ülkeyi ABD emperyalizminin peşinden maceralara sürüklemesinin önüne geçmenin yolu, en başta Türkiye'nin bağımsızlığını, egemenliğini savunan, tüm yurtseverlerin, seferberlik ilan etmesidir. Bu bağlamda atılacak ilk adım ise uzatılması gündemde olan SİA anlaşmasının feshedilmesi yolunda çabaları birleştirmektir.

Remzi AYDIN (TKEP)

SENDİKAL MÜCADELEDE SOL GÜÇLERİN BİRLİĞİ

Evren-Özal faşizmi, işçi sınıfını özgür sendikal örgütlenme ve kitlesel mücadele silahlarından yoksun bırakmak için bugün de saldırılarını sürdürüyor. DİSK'i kapattılar. Yöneticilerini çeşitli oyalama taktikleriyle süreci uzatarak askeri mahkemelerde yargılamaya devam ediyorlar.

Böylece bir yandan DİSK'in potansiyelini eritmeye çalışırken, öte yandan da, Bağımsız Otomobil-İş gibi sendikaları tasfiye etmeye, ve DİSK'li işçilerin de katılımıyla tabandaki etkinliği artarak gerici yönetimi sıkıştıran Türk-İş'li işçileri etkisizleştirmeye, bu konfederasyonu bölmeye çalışıyorlar. İşçi sınıfının, Türk-İş gibi gerici bir yönetime sahip bir sendikanın içinde toparlanması bile burjuvaziyi ürkütüyor. İşçi sınıfını her halukarda, örgütsüz, silahsız bırakmak için her türlü bölme, parçalama taktiklerini gündemde tutuyor. Bu yoğun çabalarının yanında, **"sözleşmeli personel"**, **"sendikalar"**, **"grev ve toplusözleşme"** yasalarıyla da işçileri hak alamaz, mücadele edemez bir konumda tutmaya çalışıyor.

Faşist cunta, faşizmi yıkmaya öncülük etme ve mücadeleyi sonuna kadar götürme yeteneğine ve kararlılığına sahip biricik güç olan işçi sınıfını, siyasi örgütlenmesinde olduğu gibi, ekonomik örgütlenmede de silahsızlandırmak için elindeki bütün baskı araçlarını yoğun bir şekilde kullanıyor.

Burjuvazinin işçi sınıfına yönelik bu; **"böl, güçten düşür ve sömür"** politikasına karşı, tüm sol güçlerin, işçi sınıfının birliğinin sağlanması ve pekiştirilmesi konusunda ortak bir görüşe ve eyleme sahip olmaları yaşamsal önem taşıyor.

İşçi sınıfının siyasi planda olduğu gibi, sendikal örgütlenme planında da bölünmüşlüğü, sol güçlerin iradesinin dışında objektif bir gerçekliktir. Ancak, işçi sınıfının hem yığınsal, hem de sendikal birliğinin sağlanmasının yol ve olanakları vardır ve sağlanabilir.

Türkiye ve T.Kürdistanı proletaryası da, sınıf bilinçli ileri kesimlerin yanında, henüz sınıf bilincine erememiş geri kesimlerin bileşiminden oluşmaktadır. Bu kesimlerin ayrı ayrı sendikal örgütlerde toparlanması, işçi sınıfının bilinçli öncü.kesimlerinin diğer kesimlerden kopması tehlikesini doğracağı gibi, aynı zamanda, işçi sınıfı ileri kesimlerinin faşizmin boy hedefi haline gelmesi gibi bir tehlikeyi de beraberinde getirecektir. Bu nedenle, işçi sınıfının faşizme ve sermayeye karşı her alanda en geniş birliği temel alınmalıdır.

Faşist cunta tarafından kapatılmasına rağmen, DİSK'in yarattığı ileri birikim işçi sınıfı içersinde önemli oranda yaşamaktadır. Bu potansiyel, **"DİSK açılmalıdır"** şiarı etrafında, sendikal demokrasinin, özgür sendikalaşma hakkının elde edilmesi talebinin bir parçası olarak etkin bir yığınsal harekete dönüştürülebilinir.Bağımsız sendikalar içersinde de, işçi sınıfının ekonomik demokratik mücadelede en geniş birliği şiarı yaygınlaştırılarak, bu alanlardaki mücadele de tek hedefe yönlendirilebilinir. Böylece, gerek, Türk-İş tabanındaki geniş işçi potansiyeli, gerek bağımsız sendikalar ve gerekse DİSK potansiyelinin, tüm çalışanlar için grevli toplu sözleşmeli sendikal hakların ve özgür sendikalaşmanın eksiksiz elde edilmesi talebi etrafında eylem birliğini ve giderek organik birliğini sağlamanın yollarını bulmak gerekiyor. Bu perspektifle, taşıdığı geniş potansiyel gereği, sol güçlerin esas ağırlığı Türk-İş içindeki çalışmalara vermesi büyük önem taşımaktadır.

"İşçi ve emekçi kitlelerin önüne onların en temel istemlerini kararlılıkla savunan birleşik bir etkin güç olarak çıkmak zorunlu"luğunu **"tarihsel bir sorumluluk"** olarak gören Sol Birlik'in ve, aynı sorumluluğu hisseden diğer sol güçlerin; bu perspektif doğrultusunda, 1986'da başlayacak olan Türk-İş Kongresi sürecinde, işçi sınıfının birliğini sağlamanın en uygun politikası ve yöntemleri üzerinde anlayış birliğine vararak bir odak yaratıp etkin bir önderlik konumuna yükselmeleri, üzerlerine düşen tarihsel sorumluluğu yerine getirmenin önemli adımını oluşturacaktır.

Kıdem Tazminatı Fonu yasasına hayır

Baştarafı 1. sayfada

Özal hükümeti emeklilik yaşını yükseltmek için, **"SSK'yı çöküşten ve devlete muhtaç olmaktan kurtarma"** gerekçesini öne sürdü. SSK'yı çöküşe götüren kim? SSK mı devlete muhtaç, yoksa devlet mi SSK'ya muhtaç? Aralarında büyük holdinglerin bulunduğu çok sayıda parababasının SSK'ya olan prim borcu 150 milyar liraya varıyor. Kurumun kasasında 300 milyar liralık çok düşük faizli hazine bonosu ve devlet tahvili yatıyor. Özal hükümeti bunların faizlerini ödemediği gibi, devlet kuruluşlarının SSK'ya olan prim borçlarını ödenmeden siliyor. Hükümet, bütçe açığını SSK kaynaklarıyla kapatmayı sürekli uyguluyor. Koskoca kurum, bugün yalnızca işçilerin ödediği primlerle ayakta duruyor. Kim inanır, **"SSK çöküyor, devlete muhtaçtır"** masallarına.

İşbirlikçi holdingler ve örgütleri, işçi haklarına karşı sürdürülen bu saldırıları sevinçle karşıladıklarını, bayram edercesine açıkladılar. **"Türkiye'nin genç emekliler cenneti olmaktan çıkarılması gerektiğini"** söyleyen TİSK Genel Sekreteri, buna kanıt olarak bulabildiği, bütün Türkiye'de 40 yaşında emekli olmuş 630 kişiyi gösterdi. Oysa son beş yılda Türkiye, 5 milyonu aşkın genç işsizin bulunduğu bir cehenneme çevrildi. Bu cehennemin zebanisi kalkmış **"cennetten"** dem vuruyor.

Bugün 5 milyonu aşkın işsizin çalışmaya, hava ve su kadar ihtiyaç duyduğunu kim inkâr edebilir? Ama işsizlik cehennemi yaratanlar, insanın en temel hakkı olan çalışma hakkını çiğneyerek fabrikalardan toplu işçi çıkarmaya devam ediyorlar. Işsizlerin, **"açız, iş istiyoruz"** diye bağırarak başbakanın, bakanların yolunu kestiği bir ortamda iş alanları açacak yatırımlar yapılmıyor. Çünkü devlet kasasını yağmalamak, halkı soymak, ücretleri düşürerek, toplu işçi çıkartarak sömürüyü artırmak, işbirlikçi holdinglere, emperyalistlere çok daha tatlı ve **"risksiz"** geliyor. Faşist rejim de bu bir avuç vurguncuya, cehennem zebanisine gerekli koşulları hazırlama görevini eksiksiz yerine getiriyor.

Işten çıkarmalara karşı bir ölçüde de olsa güvence oluşturan kıdem tazminatı hakkı, Kıdem Tazminatı Fonu kurularak ortadan kaldırılmak isteniyor. Hükümet-holding cephesi, işçilerin bu kazanılmış hakkına da saldırıya geçtiklerini pervasızca ilan ediyor. Bu yasanın çıkmasıyla, holdinglere göre fabrikalardan toplu işten çıkarmaların önündeki engel kaldırılmış olacak. Büyük sermaye temsilcileri bu amaçlarını gizlemeye gerek görmüyorlar. TİSK Genel Sekreteri **"Bu girişimin yanındayız. Şimdi toplu işçi çıkarma ya da başka durumlarda işverenlerin üstünden kıdem tazminatı yükü kalkmış olacak"** diye açıklama yapıyor.

Türk-İş eski başkanı Halil Tunç, Kıdem Tazminatı Fonu'nun pratikteki sonuçlarını şöyle özetliyor: **"Kıdem tazminatı iş güvenliğinin temelidir. Işverenler, bir bölüm işçiyi işten çıkararak, yerine asgari ücretle işçi alacak. Böylece artık toplu sözleşme düzeninin de anlamı kalmayacak."** 1986 yılında yeni bir toplu sözleşme dönemine girildiği ve sendikaların özgürce toplu sözleşme yapma hakkından yoksun bulunduğu diktatörlük rejiminde, uzlaşmacılığı ile ünlü Türk-Iş eski başkanının yakınma biçimi, işçi haklarına saldırının özünü ortaya çıkarıyor. Öte yandan KİT'lerde de toplu işçi çıkarmaların gündeme getireleceği ise açıkça görülüyor. KİT'lerde çalışan işçilerin sözleşmeli personel yapılması, işçilerin direnişiyle iflas etti. Ancak, **"KİT'lerden işçi çıkartın, personel yükünü hafifletin ve sonra da bunları satın"** emrinde ısrar eden Dünya Bankası ve İMF'nin isteklerini Özal hükümetinin yerine getireceği biliniyor.

Bu durumda yığınsal işçi çıkarmalara karşı mücadele daha da önem kazanmıştır. Öncelikle Kıdem Tazminatı Fonu yasasını engellemek için tüm demokrasi güçlerinin mücadelesi zorunludur. Bu yasa çıkarılmalıdır!

Bütün sınırlamalara, baskılara rağmen sendikaların toplu sözleşmelerde temel istemleri patronlara dayatma olanağı vardır. Bunların başında, işten çıkarmaları durduran maddeleri toplu sözleşmelere koydurmaktır. Birleşik Alman Ilaç Fabrikası işçilerinin başarılı mücadelesi, tüm işçiler ve sendikalar için geçerli olan bir örnektir.

İşçilerin birliği ve mücadelesi hak aramada temel dayanaktır. Işyerlerinde, toplu sözleşme çalışmalarına aktif katılarak işçiler, sendikalarının gücünü artırabilir, işten çıkarmaları önleyebilir. Şubat ayında İzmir'de yapılacak Türk-Iş mitingi, işçilerin birlikten doğan gücünü gösterecek fırsattır. Bu, tüm demokrasi güçleri için de önemli bir çıkıştır. Unutulmamalıdır ki, kıdem tazminatı hakkına 12 Eylül öncesinde de saldıran büyük sermaye, başta DİSK olmak üzere, işçilerin birliği ve kararlı mücadelesi sonucu geriletilmişti. Saldırı bugün de durdurulabilir!

DİSK'e ve üye sendikalarına özgürlük

Baştarafı 1. sayfada

Bilindiği gibi DİSK ve bağlı sendikaların faaliyetleri, 12 Eylül 1980'de MGK adlı çetenin 7 nolu bildirisiyle durdurulmuş; mallarına el konup kayyuma devredilmiş, yöneticileri tutuklanmış ve günlerce işkenceden geçirilip ikrara zorlanmışlardı. Daha DİSK ve bağlı sendikalar hakkında dava açılmadan, diktatör Evren, DİSK'i **"terörün asıl kaynaklarından biri"** olarak göstermişti. Bunun yanı sıra davanın açılmasında da, askeri savcı Süleyman Takkeci, bir basın toplantısı düzenleyerek DİSK yöneticilerini suçlamıştı. Böylelikle faşist Evren ve Takkeci kamuoyunu etkileyerek, daha ilk günden DİSK'i mahkum etmeyi amaçlamışlardı. Sanıkların tutuklu bulundukları süre içinde savunma hakları kısıtlanmış, avukatlar birçok kez duruşmadan dışarı çıkarılmışlardı.

4 yıllık tutukluluk süresi boyunca, DİSK yöneticilerinin tüm baskı ve yıldırmalara karşı yiğitçe direndiler. Uluslararası kamuoyunun ve anti-faşist tüm demokrasi güçlerinin çabaları sonucu Eylül 1984'te DİSK yöneticileri serbest bırakıkdılar.

İddianamedeki **"suç"** unsuru saçmalıklar bir yana, davanın açılışı, sürdürülme biçimi bile, askeri diktatörlüğün hedeflerinden birisinin ne olduğunu göstermeye yeter...

Yüzbinlerce mücadeleci işçiyi bağrında barındıran DİSK, Türkiye burjuvazisi için daha kurulduğu ilk günden itibaren bir diken oldu; yok edilmesi gereken **"fesatlar, teröristler yuvası"** olarak görüldü. DİSK, DGM'lere karşı mücadelesiyle, 1 Mayıs gösterileriyle, işçi sınıfının ekonomik haklarını ikircimsiz savunmasıyla burjuvazinin korkulu rüyası haline gelmişti. 12 Mart 1971 darbesiyle DİSK'i oradan kaldırmaya gücü yetmeyen burjuvazi, bu kez 12 Eylül darbesiyle ele geçirdiği bu fırsatı kaçırmamalıydı. Nitekim darbeden hemen sonra DİSK ve bağlı sendikalar yasaklandı. Grev çadırları söküldü. Yüzbinlerce işçi kolsuz-kanatsız bırakıldı. Burjuvazi kendisi için güllük-gülüstanlık bir ortamda, tek tip bir sendika yaratmaya gitti. Her istediklerine **"evet"** diyen, onların sözlerinden ayrılmayan, **"grev"** sözcüğünü diline almayan bir sendika yaratmalıydı. Yeterdi artık bu DİSK'ten çektikleri... Bu iş için Türk-İş biçilmiş kaftandı.

Ama varılan noktada bu hevesi de kursağında kaldı burjuvazinin. Kavgasız-gürültüsüz olarak düşlediği sendikasından artık bugün bile **"çatlak sesler"** gelmeye başlamıştı; işçiler **"genel grev, hak verilmez alınır"** diye haykırıyorlardı.

Varılan noktada DİSK'e ve bağlı sendikalara konan yasağın kaldırılıp, çalışmalarının yeniden başlaması, kayyuma devredilen mallarının iadesi, açılan davanın düşmesi, işçi sınıfının, tüm ilerici, demokrat, yurtsever örgüt ve kişilerin taleplerinden birini oluşturmaktadır. Nitekim bu talep geçtiğimiz günlerde başta DİSK avukatları olmak üzere, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ASK) tarafından da dile getirildi.

Türkiye işçi sınıfının tarihinde onurlu bi rmücadele geleneğine sahip olan DİSK'in mücadelesi yaşatılacaktır.

Kontr-gerilla nasıl kurulmuştur? Kim kurmuştur?

Son aylarda günlük basında yayınlanan ve kitap halinde basılan birçok anı türünden yayında, gerek 12 Mart'ın, gerekse 12 Eylül'ün bugüne kadar önemli ölçüde gizli kalmış yönleri, kimi gerçekler ortaya döküldü. Özellikle 12 Mart ile ilgili yazılarda bir örgütün adı çok sık geçti. Darbeden sonra gözaltına alınan, aralarında ordu mensuplarının da bulunduğu birçok kişi, Ziverbey'deki Zihni Paşa Köşkü başta olmak üzere çok sayıda gizli işkence merkezlerinde işkenceden geçirildiler. Bu işkence merkezlerine getirilen yurtseverlere ilk söylenen söz "Burası Genelkurmay'a bağlıdır. Allah bile giremez" sözleriydi. İşkenceden geçirilen yurtseverlerin çoğu, genelkurmaya bağlı olan bir örgütün adını da buralarda ilk kez duyuyorlardı. Bu örgütün adı Kontr-gerilla idi. Genelkurmay'a bağlı Özel Harp Dairesi adı altında faaliyet gösteren ve bugün de 1986 yılına gelindiğinde adından söz edilen Kontr-gerilla örgütü!

KONTR-GERİLLA ÖRGÜTÜ NEDİR? NASIL KURULMUŞTUR? KİM KURMUŞTUR?

"Kontr-gerilla 1959 yılında Türkiye ile ABD arasında imzalanan ikili bir savunma anlaşmasından sonra kurulmuştur." (M.Ali Birand, 12 Eylül Saat: 04.00, s. 89) ABD'nin Türkiye'deki üslerini kullanarak Lübnan'a saldırdığı 1958 yılından sonra, ABD dünyanın çeşitli ülkelerinde "Amerikan çıkarlarını zedeleyebilecek, Amerikan çıkarlarını tehlikeye sokabilecek" her türlü gelişmeyi engellemek için bir örgütlenme gerçekleştirmeye koyuldu. 1960'lı yıllardan başlayarak Asya-Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde bir dizi Kontr-gerilla örgütlenmeleri yapıldı. 1967 yılında Yunanistan'daki Kara Albaylar Darbesi, 1973 yılında Şili'deki darbede böyle bir örgütlenmenin büyük "yararları" olduğu görülmüştür. Türkiye'de 1971 12 Mart darbesinde ve sonrasında Kontr-gerilla örgütü Amerikan çıkarlarının tehlikeye düşmesini önleyen önemli bir örgüt olarak ortaya çıkmıştır. Ülkemizde de "Amerikan çıkarlarına aykırı çeşitli değiştirme ve dönüşümleri önlemek için" Kontr-gerilla örgütünün kurulmasında **"1-Fikri ABD vermiştir, 2- Finansmanını ABD yapmış, 3- Bu örgüte sızmalar olmuş. Bu sızmalar, Pentagon'dan başlar, CIA'in sızmasına kadar sürer."** (Hasan Esat Işık, Cumhuriyet 14 Ekim 1985) Savunma ve Dışişleri eski bakanlarından Hasan Esat Işık, Kontr-gerilla örgütünün ülkenin her yerinde şubesinin bulunduğunu söylüyor. (Agy.) Gerçekten de Seferberlik Tetkik Kurulu adı altında Kontr-gerilla örgütünün Türkiye'nin her ilinde şubesi olduğu gibi, ayrı silah depoları da vardır. Kontr-gerilla örgütünün finansmanı konusunda Hasan Esat Işık şöyle diyor: "Amerikan yardımında bir 'fasıl'la yolunu bulmuş olmalılar. Geçmiş zaman, 50-100 milyon dolar arası bir rakkamdı galiba. Uzun zamandan beri sürüp gidiyordu."

Kontr-gerilla örgütü özellikle üç örgütten kişileri bünyesinde birleştirmiştir. **Ordu, MİT ve Polis.** Kuşkusuz CIA'in bu örgütlerin içinde çalıştığı, kendi ajanlarını önemli görevlere getirdiği ve tepede bir koordinatör görevi, akıl hocalığı yaptığı unutulmamalıdır. Kontr-gerilla doğrudan Genelkurmay'a bağlı bir örgüttür ve fiili başkanları her zaman Genelkurmay ikinci başkanlarıdır. **"1974'te CHP hükümet olunca, bir gün Genelkurmay başkanlığı örtülü ödenekten para istemişti."** (M.Ali Birand, 12 Eylül Saat: 04.00, s. 89) Örtülü ödenekten para kullanmak isteyen örgüt Kontr-gerilla örgütüydü. **"Başbakan bundan birşey anlamamıştı. Araştırttı. Böyle bir kuruluş yoktu. Bütçede faslı da bulunmuyordu. Bu konuda bir brifing yapılmasını istedi. Başbakanlık konutunda sadece Ecevit ve Hasan Esat Işık'ın katıldığı bir toplantı yapıldı. Daha önceden binanın içinde gizli mikrofon bulunup bulunmadığı, elektronik araçlarla tarandı."** (Agy.) Bülent Ecevit, örtülü ödenekten para istenmesiyle haberdar olduğu bu örgütü, 1978 yılında Genelkurmay başkanı Kenan Evren'e sordu. Evren'in verdiği yanıt oldukça ilginçtir. Ecevit'in **"Çok kuşkuluyum, bu örgütü dağıtın. Demokratik bir devlete uygun bir biçime sokun. 20 yıl önce güvenilen gencin ileride ne yapacağını kimse bilemez, kontrol de edemez."** sözlerine Evren'in yanıtı kısa ve ilginçtir: **"Kaygılanacak birşey yok. Müsterih olun"**...

12 Eylül darbesini yapan generalleri ve görevlerini şöyle bir sıralarsak, ortaya "ilginç" bir durum çıkıyor. Kontr-gerilla örgütü Genelkurmay ikinci başkanlığına bağlı olarak çalışmaktadır. 1974 yılına kadar Kontr-gerilla başkanlığını **Kemal Yamak** yapmıştır. (Şimdi Ege ve Ordu Komutanı, Orgeneral), 1974-1976 yılları arasında Kontr-gerilla'nın başkanı **Sabri Yirmibeşoğlu**'dur. (12 Eylül'den sonra Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı yapmış, şimdi de Genelkurmay ikinci başkan vekilidir. Orgeneral), 1976 yılında **Kenan Evren** Genelkurmay ikinci başkanıdır. **Haydar Saltık** 1979-1980 döneminde Genelkurmay ikinci başkanlığını yapmıştır. Cumhurbaşkanlığı Konseyi üyesi, eski Jandarma Genel Komutanı **Sedat Celasun** 1978 yılında Genelkurmay ikinci başkanıdır. **Necdet Öztorun** 1980-1983 yıllarında 3 dönem Genelkurmay ikinci başkanlığı yapmıştır. (Şimdi Kara Kuvvetleri Komutanı, Orgeneral). 1983-1984 döneminde **Necip Torumtay** yine Kontr-gerilla başkanlığı yapmıştır. (Şimdi Genelkurmay ikinci başkanı. Orgeneral). Şimdiye kadar saydığımız generaller, aynı zamanda 12 Eylül darbesinde en önemli görevleri üstlenmişlerdir. Necdet Öztorun, Necip Torumtay ve Sabri Yirmibeşoğlu ise, ABD ile Savunma İşbirliği Anlaşması görüşmelerinde Türk tarafına başkanlık yapmışlar ve ikili anlaşmalarda imzaları bulunan generallerdir. Ve Nurettin Ersin'in de 12 Mart döneminde MİT Müsteşarlığı yaptığı, MİT'i ordunun ve CIA'in kesin denetimine sokmakta "unutulmaz" görevler yaptığı da hatırlanırsa, karacılardan oluşan 12 Eylülcü darbeci generaller listesi tamamlanmış olur. Peki bu neyi göstermektedir?

TERÖRÜ KİM KIŞKIRTTI, KİM ÖRGÜTLEDİ ?

12 Eylül öncesi ordunun en önemli yerlerinde görev yapanlara, 12 Eylül darbesini yapanlara ve 1980'den sonra diktatörlüğün temsilcilerine baktığımızda, hep aynı kişiler karşımıza çıkmaktadır. Haydar Saltık, Kenan Evren, Necdet Öztorun, Necdet Üruğ, Necip Torumtay, Sabri Yirmibeşoğlu, Sedat Celasun, Nurettin Ersin ve diğerleri. Peki 12 Eylül öncesi 5000'den fazla kişinin yaşamını yitirdiği, binlercesinin sakat kaldığı, ülkemizin gerçekten bir kargaşalığa itildiği dönemde neredeydi bu generaller?

Evren, 1985 Ekim ayının sonunda Çankırı'da yaptığı konuşmada kendilerini **"kötü niyetli"** olmakla suçlayanlara şu yanıtı veriyordu: **"12 Eylül'den evvel sıkıyönetim olduğu halde, niye terörle mücadelede muvaffak olunamadığını kısaca izah edeyim. Asıl mühim sebep, 1402 sayılı Sıkıyönetim Kanunun kifayetsiz olmasıydı. Sıkıyönetim komutanlarına gerekli yetkileri vermiyordu."** Yani 12 Eylül öncesi 5.000'den fazla yurttaşın ölümünü engelleyebilecek, binlercesinin sakat kalmasını engelleyebilecek tek şey, sıkıyönetim kanunundaki birkaç yasa imiş. Ama aynı Evren, 1978 yılında Genelkurmay başkanı iken başka bir gerekçe öne sürüyordu. **"Milli Güvenlik Kurulu'ndaki konuşmalar İlginçti. Başbakan Ecevit, 13 ilde sıkıyönetim ilan edilmesi kararına varılırken, 'Hilal' içindeki illerle, Yozgat, Tokat, Çorum gibi ülkücülerin kümelendiği illerde de bu uygulamanın yaygınlaştırılmasını istedi. Böylece, MHP'ye bağlı silahlı sağ vurucu güçlerin 'temizlenmesi' olanağı bulunabilirdi. Genelkurmay başkanı Kenan Evren, bu isteğe 'o kadar kuvvetimiz yok' diye karşı çıktı. Sıkıyönetim, 'hilalli iller'de yaygınlaştırılmadı.** (10 Kasım 1985, Cumhuriyet, Cüneyt Arcayürek, Müdahalenin Ayak Sesleri). **"Fakat sonraki yıllarda ne olduysa, 67 ilde de sıkıyönetim ilanına yetecek kadar kuvvet bulundu."** (Ve Bülent Ecevit Başbakanlık Günlerini Anlatıyor. Cumhuriyet, 16 Kasım 1985). Bu sözler de göstermektedir ki, Evren 12 Eylül öncesi yasalar **"yetersiz"** derken, Kontr-gerillanın vurucu gücü olarak görev yapan MHP'li faşistlerin işgali altındaki illerde sıkıyönetim ilan edilmesini **"kuvvetimiz yok"** diyerek reddediyordu. Evren'in ve sıkıyönetim komutanlarının gerçekten **"yetkisi"** mi yoktu? "Kuvvetleri" mi yoktu? Yoksa niyetleri mi yoktu? Kuşkusuz Bülent Ecevit'in dediği gibi, **"kuvvetleri"** de vardı ve 1 Mayıs 1979 yılında tutuklanan TİP'li ve DİSK'lileri bir başbakanın isteğine karşı çıkarak, tutuklamakta ısrar edecek kadar **"yetkileri"** de vardı. Öyleyse niçin terör önlenmedi? Eski başbakanlardan Bülent Ecevit, 1978 yılında Sarıkamış'ta yetkili komutana Kontr-gerillayı sorduğunda, general olan komutanın MHP'li il başkanının Kontr-gerillanın başında olduğunun söylendiğini hatırlatıyor. (Cumhuriyet, Demokrasinin Sonbaharı, 14 Ekim 1985). Katil Türkeş'in MC hükümetleri döneminde MİT'ten sorumlu başbakan yardımcılığı görevi sırasında tüm MİT elemanları hakkında çok ayrıntılı bilgiye sahip olması, MHP Genel İdare Kurulu üyesi emekli general Necati Gültekin'in, zamanın ABD Ankara Büyükelçiliği Müsteşarı Robert Aleksandr Peck ile yakın dostluğu ve Amerikan elçisinin 1978 yılında Çorum, Amasya, Yozgat yörelerini gezip, mezhep çatışmaları konusunda incelemeler yapması ve ardından buralarda olayların patlak vermesi hiç raslantı değildir. 1974 yılında CIA'in Türkiye şefi Paul Henze'nin yardımcısı CIA subaylarından William Miller ile Patrick Murphy'nin 7 Kasım 1979'da İstanbul'a gelerek İstanbul MİT yetkilileriyle gizli bir toplantı yapması ve 23 Kasım 1979 günü Ağca'nın Kartal Maltepe Askeri Cezaevi'nden kaçırılması, doğrudan CIA-MİT ve Kontr-gerilla işbirliği ile gerçekleşmiştir.

12 Eylül darbecilerinin başında bulunduğu Kontr-gerilla ile MİT ve CIA 12 Eylül öncesi terörün baş sorumlularındandır. MHP'nin yönetici kadrosu, bunlarla işbirliği içinde ve CIA'in eşgüdümüyle, elbirliğiyle, eski içişleri bakanlarından Hasan Fehmi Güneş'in dediği gibi **"terörü makro düzeyde tırmandırmışlardır."** Örneğin Kahramanmaraş olaylarına yol açan Çiçek Sinemasının bombalanmasında MHP'li militanların eline ordu malı bombayı, MİT ajanı Mehmet Ali Çevikel vermiştir. 100'ün üzerinde yurttaş bir katliamın kurbanı olmuşlardır. Ve bu katliamın tüm elebaşıları salıverilmişlerdir. 1 Mayıs 1977'deki 1 Mayıs mitinginden önce, Türkeş'in Yakacık'taki evinde gizli bir toplantı yapılmış ve orada bulunan minübüse ağır silahlar konularak, bilinmeyen bir yere götürülmüştür. 1 Mayıs 1977 katliamında, **Orhan Kilercioğlu** adlı Kontr-gerillacı general başrolü oynamıştır. Şimdi emekli olan bu general Yankı dergisi yazarı ve aynı zamanda Türkiye Odalar Birliği Dış İlişkiler Daire başkanlığı yapmaktadır. 1 Mayıs 1977 katliamında İstanbul'da güvenlikten sorumlu Emniyet Müdürü **Oktay Engin,** 1955 yılında Atatürk'ün Selanik'teki evini bombalayarak, 6-7 Eylül olaylarını başlatan provokasyonu hazırlayan bir MİT elemanıdır. 1 Mayıs 1977 katliamında Kontr-gerilla başrolü oynayan MİT'in başında general **Hamza Gürgüç** bulunmaktaydı.

Kenan Evren, 1978 yılında MHP'lilerin işgali altındaki bölgelere sıkıyönetim getirilmesini karşı çıkarken **"kuvvetimiz yok"** diyordu. Yine aynı Evren, bu kez Cumhurbaşkanı olarak Çankırı'da 1985 Ekim ayında yaptığı konuşmada, 12 Eylül öncesi terörün önlenemeyişini **"sıkıyönetim komutanlarının yetkilerinin azlığı"**na bağlıyordu. Aynı günlerde Genelkurmay başkanı Kenan Evren, **"Bayrak Planı"** adını verdikleri bir etüt çalışması başlattı. Kurulan ekibin araştıracağı konu **"silahlı kuvvetlerin müdahalesinin temeli ne olabilir?"** sorularına yanıt bulmaktı. Yanıt ancak 1980 12 Eylül'ünde bulundu. Çünkü 1978 yılından başlayarak 1980 Eylül'üne kadar terör, kitlesel boyutlara tırmandırılmış, ülkemizin önde gelen bilim adamları, sendika önderleri, gazeteciler, sanatçılar, gençlik ve işçi önderleri acımasız bir terörün kurbanı olmuşlardır. Ve 12 Eylülcüler tarafından bir darbe ortamı giderek olgunlaştırılmıştır.

CIA'in akıl hocalığında, koordinasyonunda, Kontr-gerilla-MİT ve MHP'nin elbirliği ile yaratılan darbe sonucu da göstermektedir ki, 1980 öncesi tüm terör olaylarının suçu ilerici, sol güçlerin üzerine yıkılmak istenmiştir. Eski içişleri bakanı Hasan Fehmi Güneş'in dediği gibi **"Türkiye'deki terörün, en büyük terör olaylarının sorumluları cezaevlerinde değildir"**. Evren darağaçları kurdurmuş, binlerce ilerici, solcu ve terör ortamının kurbanları hapisanelere atılmış, işkencehanelerden geçirilmiştir. MHP'li katiller ise, darbeden 1-1,5 yıl sonra serbest bırakılmış, daha sonra muhbirlik yasasıyla sol örgütlerin içlerine sızdırılan kimi ajan-provokatörler, Şemsi Özkan gibileri görevlerini yerine getirip, açığa çıktıklarından salıverilmişlerdir.

Ülkemiz 12 Eylül öncesi gerçekten de acımasız bir terör ortamı yaşamıştır. Ve halkımız kolay kolay bunu unutmayacaktır. Ama sorumlular, şimdi ellerini kollarını sallayarak geziyorlar. 12 Mart'ın Faik Türünleri, Memduh Ünlütürkleri, Tevfik Türükleri, Kontr-gerillacı-MİT'çi Eyüp Özalkuşlar (THY Sivil Savunma Müdürü, 12 Mart'ta Ziverbey Köşkündeki işkenceleri yöneten **"albay"**), Bülent Öztürkmenleri (12 Mart'ta MİT 'Komünist Masası' yardımcılarından, şimdi de DPT Müsteşar Yardımcısı) ve daha yüzlerce işkenceci, Kontr-gerillacı, MİT elemanı şimdi serbest. Üstelik devletin kilit yerlerinde. Eğer 12 Mart'taki işkenceciler, darbeciler cezalandırılmış olsaydı, 12 Eylülcüler bir darbe ortamı oluşturabilir, 1980 yılından bu yana Cumhuriyet tarihinde görülmedik ölçüde işkence, baskı uygulayabilir, ülkemizi böylesine rahatlıkla satışa çıkarabilirler miydi? Eğer 12 Eylülcüler de, 12 Mart darbecileri gibi cezasız kalır, onlardan yaptıklarının hesabı sorulmazsa, 10 yıldan daha az bir sürede demokrasinin tekrar ayaklar altına alınmayacağını kim garanti edebilir? Ülkemizde demokrasinin bir daha rafa kaldırılmayacağı bir geleceği nasıl garanti edebiliriz? 12 Eylül öncesi 5000'den fazla kurbanın sorumlularını, 14 binden fazla kişinin sakat kalmasının sorumlularını, 12 Eylül sonrası yüzlerce kişinin işkencede öldürülmesinin, 27 kişinin idam sehpalarında asılmasının, binlerce yurtsever, ilericinin 5 yıldan beri zindanlarda suçsuz yere tutulmasının hesabı artık mutlaka sorulmalıdır. Aynı zamanda son 5 yıllık "demokrasi oyunu"nun hesabının sorulması demektir bu.

Eğer 12 Martçılardan, 12 Eylülcülerden, Kontr-gerillacılardan, MİT'çilerden, MHP elebaşlarından, ajan-provokatörlerden hesap sorulmazsa, bir daha darbeler yapmaya kalkışanlara sonlarının ne olacağı gösterilmezse, ülkemizde demokrasi güvence altına alınamayacaktır. Her 10 yılda bir tepemize dek inen, her indiğinde ülkemizi en az 10 yıl geriye götüren "demoklesin kılıcı" indiği yerden bir daha kalkmamalı.

Ali TERZİOGLU (TİP)

GÖRÜLECEK HESAP

Af tartışmalarının yeniden yoğunlaştığı sıralardaydı. Bir yandan da, 74 affı ile ilgili olarak, daha ilk günlerden dillerde sakız edilen ileri geri iddia ve söylentiler de Anavatan yöneticileri ve cuntacılarca yeniden ısıtılıp piyasaya sürülmekteydi. Ecevit, eski başbakan ve CHP Genel Başkanı Ecevit bir açıklamada bulundu ve başlıca mimarı olduğu affın, o günden beri üzerinde durulmayan bir başka yanına dokundu. Söylediğine göre, 74 affı ile aynı zamanda dolaylı bir toplumsal sözleşme de yapılmış bir yandan 12 Mart mağdurları için hapisaneler boşaltılırken, diğer yandan, 12 Mart sorumluları hakkında da herhangi bir işlem yapılmayacağı hükme bağlanmış bulunuyordu. Böylece özlenen ve gereksinme duyulan barış dönemi açılmış olacaktı.

Yukarda mealen aktarılmaya çalışılan bu düşüncenin doğruluk nisbetini, gerçekten bir barışa yol açıp açmadığını tartışmayacağız. O zamanki ortamın, zaten başka türden bir çıkışa elverişli olmadığı da ileri sürülebilir. Bunu da tartışmayacağız. Yalnız, geçerken belirtelim, herhalde bu durumda bile, 12 Mart'ın belli başlı birkaç sorumlusundan birinin daha sonra senatör yapılması ve hatta cumhurbaşkanlığı seçimi turlarında Parti'nin adayı olarak ileri sürülüp desteklenmesini açıklama olanağı yoktur. Ancak burada asıl üzerinde durulmak istenen, zamanın iktidarı CHP ve ortağının düşünce ve istemlerinden ötede, affın öbür yüzü ve daha sonraki dolaylı sonuçlarıdır. Kısacası, bu af ile 12 Mart mağdurlarının daha sonraki mağduriyetleri bir ölçüde önlenirken, aynı zamanda sorumlularının, meşhur deyimle yaptıklarının yanlarına kâr kalmasının doğurduğu sonuçlardır. Gerçekten bu affın 12 Eylül'e katkısı görmezden gelinemez. Ama çokça iddia edildiği ve inandırılmaya çalışıldığı gibi, 74 affı ile hapisanelerden salıverilenlerin ortalığı karıştırması ve yeni müdahalelere zemin hazırlamış olması değil, tam tersine 12 Mart sorumlularından hesap sorulmamasının, affı gerçekleştirenlerin özlem ve niyetlerinden bağımsız olarak, yeni faşist girişimler için oynadığı en azından yüreklendirici roldür, söz konusu olması gereken.

Üstüne kesin sünger çekilme isteğine karşın, aradan on küsur yıl geçtikten sonra, üstelik zihinlerde kolayca 12 Eylül'ü çağrıştırma ve onunla parallellik kurma olanağı da verdiğinden, bugün 12 Mart adım adım ortaya serilmekte, dağarcıktakiler bir bir gün ışığına çıkmakta, iyi niyetli 8 Martçıların düştükleri yanılgılar ve açmazlar gene kendi beyanlarıyla arka arkaya sergilenirken ister istemez işkencelere, işkence olgusuna da eğilinmekte, dikkatler çekilmekte. Dahası, o zaman, yani 74'lerde işkence iddialarının, işkence mahallerinin ve arkasındakilerin üzerine gidilseydi, gidilmiş, gidilebilmiş olsaydı, bugün bu konu bu derece yoğun olarak gündemi işgal etmezdi, denmekte; böylece henüz mahcup, çekingen ifadelerle de olsa sorumlulardan zamanında hesap sorulmasının önemi üzerinde durulmakta.

Gerçekten yaraların sarılması, gerçekten kapanıp iyileşmesi isteniyorsa eğer, dönemin sorumlularından hesap sorulması ve istenmesi de kaçınılmazdır. Kısasa kısas için değil elbet, yeni özlemlere ve girişimlere kesin set çekilmesi; ve de, devlet aygıtının bu asalaklardan kurtulup arınabilmesi için.

Boşuna konmamıştır Demokratik Güçbirliği Platformu'na **başta cuntacı generaller olmak üzere faşizmin tüm elebaşılarını, faşist katilleri, işkencecileri yargılamak ve hak ettikleri cezalara çarptırmak"** maddesi ve destekleyici diğer maddeler. Görülecek hesap vardır ve bu hesap ergeç, ama mutlaka görülecektir. Bugün Arjantin'de olduğu, yarın Şili'de, Filipinler'de.. ve benzeri tüm ülkelerde olacağı gibi.

Hüseyin HASANÇEBİ (TSİP)

POLİTİKASIZLAŞTIRMA POLİTİKASI

12 Eylül rejimi için yığınları politikadan uzak tutmak, "olmak veya olmamak" ölçüsünde önemli bir sorundur. Kenan Evren'in, kimden gelirse gelsin ve kapsamı ne olursa olsun, bütün "politik hak talepleri" 12 Eylül öncesinin "anarşi ortamına dönüş hevesi" olarak göstermek istemesi, ikide bir yığınlara "politikadan uzak durun" diye gözdağı vermesi bundandır.

12 Eylül rejiminin ve bu rejimin sağladığı depolitizasyonun siyasal ürünlerinden biri olan ANAP hükümeti, meseleyi uygulanmakta olan yoksullaştırma ekonomik programlarına bağlayarak sahipleniyor, böylece kavramı ayakları üzerine oturtuyor. Hükümet sözcüsü Mesut Yılmaz, "Halkı depolitize etmeye 1986 yılında da devam edeceğiz" diyor, (Cum., 26 Aralık 1985) Anayasanın ve yasaların "bu konudaki yasaklarına sonuna dek sahip çıkacağız" diye ekliyor ve "24 Ocak'la başlatılmış ekonomik istikrar programının başarısı için bu zorunludur" diye tamamlıyor. (Tercüman, 28 Aralık 1985)

Elbette böyle olacaktır ve böyle olmak zorundadır. Halk kitlelerini baskı ve yasak altında tutmaksızın 24 Ocak programının uygulanmasından, hele "başarısından" asla söz edilemez. Bir an için yığınların çıkarları doğrultusunda politikleştiğini varsayın, ortada ne 24 Ocak kalır, ne ANAP hükümeti, ne de 12 Eylül rejimi!

12 Eylül rejimi, sadece yaşamış bulunduğumuz beş buçuk yılını değil, "siyasete izin verildiğini" söylediği bundan sonraki geleceğini de "depolitizasyon" üzerine kurmuştur. Rejim için öncelikle önemli olan, işçi sınıfına ve emekçi katmanlara kendi sınıfsal siyasetlerini yasaklamak, yığınları politika dışı tutmaktır. Anayasa ve yasalardaki bir sürü yasak bu amaçla konulmuştur, bu yasakları aşmak da bu bakımdan öncelikle yığınların sorunudur.

"Depolitizasyon" olgusunun, rejimin sunduğu biçimde sunulup böylece savunulabilmesi için, karşıtı olan "politizasyonun" da "anarşi" olarak sunulması gerekmektedir ve nitekim böyle sunulmaktadır. Halk kitlelerinin hafızasındaki eğer kalmışsa anarşi korkusu, "politika korkusu" olarak kalıcılaştırılmak istenmektedir. Yasağı zaten "yasak", yasak olmayanı da yığınlara yasak! İşte bu, rejimin politikasızlaştırma politikasının özünü oluşturmaktadır.

Neden illâ politika ve illâ yığınlara yasak?

Ünlü deyiştir, bilinir: "İnsan politik hayvandır"! Politik davranıştan soyutlayınız, geriye "insan" kalmayacaktır. Ve böyle bir kapitalizm, 12 Eylül rejimi gibi bir rejim, ancak insanın ve insanca tepkilerin "asgariye indirildiği" bir temel üzerinde ayakta durabilir.

Neden illâ politika ve illâ yığınlara?

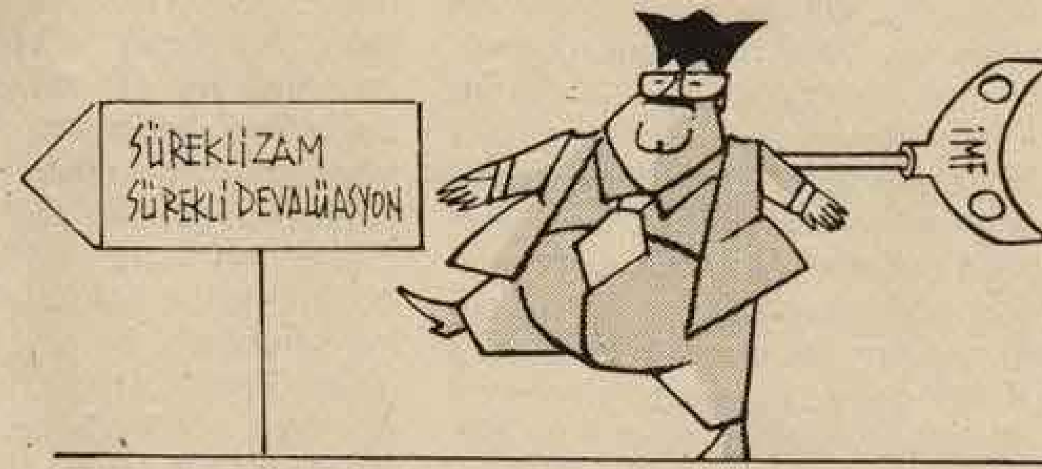
Daha gelişkin bir biçimi bulunamadığı için. Halk yığınları tarih boyunca sömürüye, zulme, pasif veya aktif, çeşitli biçimlerde direndiler. Bu direniş aynı zamanda onların insanlaşma süreciydi. Bu süreçle ulaşılan politik mücadele bilinci, emekçilerin çıkarlarını savunmanın en etkin aracı olarak, sömürüsüz ve baskısız bir düzen kurmanın vasıtası olarak işlev görüyor.

Elbette 12 Eylül rejimini değiştirmenin, bu sınıfsal ama gayri insani rejimden kurtulmanın en etkin aracı politika ve politik mücadeledir. Politika yasağı soyut bir yasak değil, rejimi değiştirme, ondan kurtulmayı isteme ve bunun için çalışma yasağıdır. Faşizmden kurtulmak için, hayatın her alanında ve her çeşit faaliyet içinde çalışmak, dolayısıyla her yerde politika yapmak gerekir.

Politika yapmak! Evet ama unutulmamalı ki yığınların politikaya ilgisi salt "yasak" korkusu nedeniyle değil, umutsuzluk, karamsarlık ve asıl olarak alternatifsizlik gibi nedenlerle son derece sınırlıdır. Müflis burjuva politikaları yığınları politikadan soğutmuş, siyasetin çözüm olamayacağı bedbinliğine sürüklemiştir. Bu nedenle, emekçi kitlelere, berrak ve kendi çıkarlarıyla bağlantısı anlaşılır, umut ve güven veren politikaları, ve bugünden yarına sonuç bekleyen hafiflikler dışında, sabırla taşımak gerekiyor. Buna aday olanların "işi" de budur.

O halde, bugün politika yapmak demek, somut "iş" yapmak demektir. Nasıl ki, "mülksüzleştirenleri mülksüzleştirmeden" emekçilere gerçek anlamda kurtuluş yoktur, politikasızlaştıranları politikasızlaştırıncaya kadar politika yapmaktan başka çare de yoktur.

IMF'nin taşeronu, Dünya Bankası'nın kâhyası Özal

"Tüm dünya yarattığımız Türk Modeli'ni örnek alıyor" türünden palavralarla, ekonomiyi en ince ayrıntısına dek IMF ve benzeri uluslararası kuruluşların çekip çevirdiğini aklı sıra gözlerden gizlemeye çalışan Özal, yıllardır 24 Ocak karar ve uygulamalarının baş mimar ve dahi mucidi olmakla böbürleniyor. Oysa **"Türk Modeli"** dediği şeyin, aslında IMF'nin benzeri durumdaki ülkelere dayattığı **"mahud"** reçetenin aslına uygun bir suretinden başka bir şey olmadığını dünya alem biliyor. Bu yüzden de, Özal mimar değil, olsa olsa IMF'nin taşeronudur diyoruz. Özal'ın icat ettiği şey, herhalde IMF'den fazla IMF'cilik yapmaktır. Üç yıl içinde başbakanlık müsteşarlığından başbakanlığa **"önlenemeyen yükselişinin"** sıralarından biri, hatta birincisi de burada aransa gerek.

Özal, 24 Ocak'ın sadece genel çerçevesini dışarıdan ithal etmiş değildir. Bu çerçevenin içini dolduran, en ufak teknik hususlarda dahi direktifler veren, faiz oranlarından yediğimiz ekmeğin fiyatına dek herşeyi belirleyen, yine malum emperyalist yönlendirme ve denetleme merkezleridir. Dünya Bankası'nın Aralık ayının son günlerinde basına sızan tarım politikasına ilişkin yazılı talimatları, bu gerçeği bir kez daha gösterdi.

IMF'nin ikiz kardeşi olarak tanınan Dünya Bankası, Hazine Müsteşarlığı'na gönderdiği son mektubunda ispatladığı gibi, tam bir köy ağası edasıyla, kâhyası Özal'a buyruklar yağdırıp duruyor: Gerektiğinde azarlıyor. gerektiğinde gözdağı veriyor ve gerektiğinde sırtını sıvazlıyor. Yoksul köylünün tepesine çöreklenmiş ağanın kırbacı ise, söylemeye gerek yok, elbette ki cuntanın süngüsü.

Dünya Bankası, köylünün kullandığı tarım kredilerinin faiz oranlarının yükseltilmesi isteğini yerine getireceğine söz veren hükümete, bu taahhüdünü 1986 içinde yerine getirmesi gerektiğini hatırlatıyor. Ağanın buyruğuna göre, tarım kredilerinin faizleri enflasyonun üstünde bir düzeyde belirlenecek. Yine mektuptan öğrendiğimize göre, ağanın isteği üzerine gübre kullanımında hükümet desteği 1985 içinde sıfır mertebesine inmiş. Ağa bundan böyle de gübrede subvansiyon istemem diyor ve gübre dağıtımının artık sadece Zirai Donatım Kurumu eliyle gerçekleştirilmemesi ve özel firmaların da bu alana girmesi gerektiğini hatırlatıyor. Hükümetin bu konuda verdiği sözü yerine getirerek bir an önce ilgili kararnameyi çıkartmasını emrediyor ve yeni gelişmeler hakkında bilgi istiyor. Yine öğreniyoruz ki, son iki yıldır uygulanan kademeli taban fiyat politikası da Özal'ın icadı değil, Dünya Bankası'nın buyruğu imiş. Ağa, TMO'nun yüzde kaç kâr etmesi gerektiğini de kâhyaya zahmet olmasın diye saptayıvermiş: TMO'nun alım ve satım fiyatları arasında yüzde 10'luk bir kâr oranı gözetilmeliymiş. Hani, böyle ağa dostlar başına!

Öte yandan kâhya, yeni **"icadını"** da aynı günlerde piyasaya sürdü. Tarım ürünleri destekleme alım fiyatları, ilk defa bir yıl öncesinden belirlendi ve Resmi Gazete'de yayınlandı. Hükümet yine malum yüzde 25'lik enflasyon masalı ile fiyatları saptadığını söylüyor ama, açıklanan fiyatlar hiçbir zaman gerçekleşmeyen bu sabit enflasyon vaadinin de çok altında. Baş fiyatlardaki artış yüzde 11 ile yüzde 17 arasında. Enflasyon yüzde 50'ler civarından aşağı düşmediğine göre, bu ne biçim bir **"destekleme"** acaba? Hükümet, zaten son altı yıl içinde üç karış toprağını bile zar zor eker hale getirilen köylüye, fiyatı beğenirsen ek, beğenmezsen açlıktan öl mü diyor?

24 Ocak kararlarının uygulanmaya başlandığı zamandan bu yana çiftçinin alım gücü yüzde 37 gerilemişken, bunu yeterli görmeyen kâhya ve adamları, ağalarının gönlünü hoş etmek için, yoksul ve orta köylülüğü de, Türkiye tarımını da hepten gözden çıkarmış görünüyor. Gübre kullanamaz, kredi alamaz, tarım ilacının yanına yaklaşamaz, ıslah edilmiş tohum ekemez duruma gelmiş, tefeci ve tüccarın insafına terkedilmiş, varsa traktörünü de satıp kara sabana dönmüş köylülerin ayakta duracak halleri kalmamıştır. Bu yüzden çok vahim boyutlara ulaşan tarım üretimindeki gerileme 1986 yılı içinde iyice belirginleşecek, hükümetin son uygulamalarının da etkisiyle katmerlenerek derinleşecektir. Bu durumda, yine aynı Dünya Bankası'nın nicedir Türkiye'ye dayattığı **"Ortadoğunun bakkalı, manavı, sütçüsü olun"** öğüdü bile, ulaşılmaz bir hayal olacaktır.

Evet birlik, ama halk düşmanlarına karşı

Kenan Evren, 27 Aralık'ta Maraş'ta yaptığı konuşmada bir kez daha 12 Eylül faşist darbesini savundu, ülkeyi **"uçurumun kenarından", "bölünmekten", "kaostan"** kurtardıklarını ileri sürdü, 12 Eylül'ü eleştirenleri bir kez daha suçladı, işkencelerin üstüne sünger çekmeye çalıştı, ülkede düşünce ve basın özgürlüğünün olmadığından yakınanları kast ederek, **"kimin ağzına kilit vurmuşuz?"** dedi.

Anlaşılan diktatör Evren, demokratik güçlerin yükselen eleştirileri, kitlelerin istemleri karşısında çok tedirgindir. Kurduğu faşist çarkın yıkılıp gitmesinden, kendisinden hesap sorulmasından ürkmektedir. Bu nedenle ikide bir eski demagojileri tekrarlıyor ve kitlelerin, beş yıl boyunca herşeyi gözleriyle görüp anladıktan sonra dahi kendisinin bu safsatalarına inanacak kadar saf olduklarını sanıyor.

Kitleler bugün, terörü yaratanların da, cuntayı işbaşına getirenlerin de aynı güçler olduğunu zaten giderek daha açıkça kavrıyor. Cunta, terörün asıl kaynaklarına dokunmadı, dokunamazdı. O, CIA'nın, MİT'in kirli planlarını açığa vuramaz, Kontr-Gerilla ve benzeri terör kuruluşlarına dokunamazdı. Evren ve takımının faşist MHP'ye ve onun yan örgütlerine karşı aldığı tedbirler ise göstermelikti ve salt kamuoyunun gözünü boyamak içindi. Bu örgütler ve yüzlerce, binlerce demokratın, ilericinin kanına girmiş militanları, cuntanın mahkemelerinde bir bir aklanıp bırakıldılar. Türkeş'in ikide bir cuntaya mektup yazıp: **"benim görüşlerim şu anda iktidardadır, ben de tamamen sizin bu yaptıklarınızı yapmak istiyordum; bu nedenle içerde tutulmamı bir türlü anlamıyorum!."** demesi boşuna değildi. Nitekim cunta sonunda Türkeş'i de serbest bıraktı. O ve yandaşları, güçlerinden pek bir şey yitirmeksizin, devlet çarkına, ANAP hükümetine daha da yerleşip kanlanarak bugün de sahnedeler.

Örnek olarak şu Maraş olaylarını alalım. 1978 yılında Maraş'ta bir katliam düzenleyen ve yüzlerce masum insanı katleden faşist örgütten hesap soruldu mu? Hayır. Mahkemenin idama mahkum ettikleri bile, Bay Evren ve tayfasının emirlerine göre karar veren **"yüksek"** mahkemenin verdiği bozma kararı ile paçayı kurtardılar.

Paşa Evren Maraş'ta birlik nutukları atıyor, **"hepimiz kardeşiz"**, diyor. Halk bu ninnilere artık kanar mı? Kitleler Evren ve takımının iç ve dış tekellerin uşağı olduğunu beş yıldır yüzlerce örnekle görüp kavramadılar mı? Bir avuç iç ve dış para babasının çıkarı için halkı açlığa, sefalete, hastalığa, fuhuşa iten Evren ve takımı hangi birlikten söz ediyorlar?

Işçiler Bay Evren'e şunu sormazlar mı: **"Neden grev hakkımızı ortadan kaldırdınız? Neden, sendikaları yok etmeye çalıştınız? Neden DİSK'i kapattınız?"**

Işçiler, memurlar, esnaflar, halkın ezici çoğunluğu Bay Evren'e şunu sormazlar mı: **"Geçen beş yıllık sürede bizim gelirimiz yarı-yarıya düşerken neden tekellerinki en az iki misline çıktı?"**

Bugün de terör demagojisi yapan Bay Evren'e zindanlarda işkence altındaki onbinlerce tutuklu, onların yakınları, komando zulmünden kan ağlayan Kürdistan'ın milyonlarca köylüsü sormazlar mı: **"Bize bunu yapanlar kim, siz değil misiniz?"**

Kimsenin ağzına kilit vurulmamışsa, zindandaki Barış Derneği yöneticileri, bilim adamı ve yazar İsmail Beşikçi ve daha nice demokrat, ilerici insan şunu sormazlar mı: **"Biz neden buradayız?"**

Evren ve takımının birlik ve kardeşlik çağrıları koftur, boştur. Evet, halk birlik olmalı, ama Evren'in buyruğu altında değil, onun faşist rejimini yıkmak, dağıtmak için. Birlik ama halkın çıkarları için, birlik ama halk düşmanlarına karşı.

Çünkü halk ancak böyle kurtulur.

TİP'liler hakkında kesin karar: Mahkumiyetler dizisi

Askeri Yargıtay Daireler Kurulu Birinci TİP davası hakkında son kararı verdi. Böylece, yurt içinde ve dışında kaçak olarak görevlerini sürdüren ve yakalanıp ifadeleri alınamadığı için dosyaları ayrılmak zorunda kalanların dışındakilerden 12 Eylül öncesinin 4 Başkanlık Kurulu üyesi için yasanın öngördüğü en ağır had olan 12 yıllık ceza onaylandı; onlarla birlikte 9 merkez yöneticisi de 8'er yıla mahkum oldu. Ayrıca Genel Kurul, Başsavcının istem ve itirazlarını da redderek Istanbul ve Izmir gibi illerle birlikte 9 ilin yöneticilerinden 39 TİP'li hakkında verilmiş 5'er yıllık mahkumiyet cezalarını da onayladı. Askeri mahkemenin beraat ettirdiği, ancak ilgili yargıtay dairesince kraldan fazla kral taraftarlığı yapılarak **"mahkum olmaları gerekir"** görüşüyle beraatleri bozulan 8 kurucu üye hakkında yeniden beraat kararı vererek zevahiri de güya kurtarmış oldu.

12 Eylül'den sonra, 12 Eylül öncesi faaliyetlerinden dolayı haklarında soruşturma ve dava açılan TİP'liler yukardakilerle bitmiyor. Istanbul Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde açılan diğer bir davada Istanbul'un muhtelif ilçelerinden 9 TİP'li 5'er yıl hapis cezasına çarptırıldığı gibi, gene aynı mahkemede görülen diğer bir davada da Amasya ili yönetici ve üyelerinden 34 üye 5-15 yıl arasında değişen cezalara çarptırıldı. Yargıtay'daki bu dosyaların yanısıra 7 il ve 12 ilçeden toplam 164 yönetici hakkında 5-15 yıl ceza istemiyle açılan dava sürmekte. (Genel Başkan'dan militan üyesine kadar kimi tek tek veya birkaç üye hakkında açılmış ve ağır ceza ile sonuçlanmış davalar bu listenin dışındadır).

12 Eylül öncesinde anayasa ve yasa teminatı altında faaliyetlerini sürdüren TİP hakkında, asgari hukuk çerçevesinden yoksun olarak yürütülen ve nasıl bir sonuca bağlandığı veya bağlanacağı daha başından belli bu davalar da, diğer benzerleri gibi, aslında her sefer bir tek olguyu, cunta rejiminin gerçek karakterini ortaya koymakta, karara bağlamaktadır: Faşizm, faşist terör, faşizmin devlet terörü.

TİP'liler, sıkıyönetim askeri mahkemesinde ortak savunmalarında bu gerçeği şöyle dile getirmişlerdi: **"Burjuvazinin ergeç yasaları ve yasal teminatı hiçe sayıp bugün olduğu gibi bizleri yargılamaya çalışacağının bilincinde idik"** ve eklemişlerdi: **"Ulusal bağımsızlık için mücadele etmek suçsa biz bu suçu işledik. Halkımızın ekonomik demokratik özgürlüklerini geliştirebilmek için mücadele etmek suçsa, biz bu suçu işledik. Bu konuda verebileceğimiz hiçbir hesap yoktur. Bu davadaki konumumuzda başından beri bu olmuştur... Bu bilinç ve kararlılıkla heyetinizi, halka ve tarihe karşı vereceğiniz karar için vicdanınızla ve sorumluluğunuzla başbaşa bırakıyoruz".**

Sol Birlik Sendikal Komitesi'nin değerlendirmesi :

Sendikal birlik ve işçilerin aktif savaşımı

Sol Birlik Sendikal Komitesi tarafından hazırlanan ve aşağıda yayınladığımız durum değerlendirmesi ve ana hedefleri kapsayan metin, Sol Birlik'in sendikal mücadele ilkelerini ve ekonomik-demokratik-sendikal taleplerini belirliyor.

ÜLKEMİZDE SENDİKAL DURUM

Bugün Türkiye işçi sınıfı, sendikal hareketimiz tarihinin en bunalımlı ve en ağır koşulları altında bulunuyor. Savaşımını bu zor koşullar altında sürdürüyor.

Gerçek işçi ücretleri sürekli gerilemekte, satın alma gücü azalmaktadır. Yatırımların durması sonucu işsizlik her geçen gün biraz daha büyümektedir.

İşçilerin faşizmin kölelik koşulları altında barbarca sömürülmesi ve kitlesel işsizlik, ülkemizi ve halklarımızı açlık, yoksulluk, ahlaksal düşüş, kültürel yozlaşma, kısacası toplumsal bir çürüme ve çöküşle karşı karşıya bırakmaktadır.

Bu olumsuz gelişmenin tek sorumlusu, 12 Eylül askeri darbesi ve bugün ülkemizde süren faşist diktatörlüktür.

12 Eylül 1980 darbesinden sonra, işçi sınıfımız, emekçi halkımız, Kürt ulusal hareketi ve demokrasiden yana olan güçler üzerinde kanlı ve acımasız bir terör uygulandı. Bu kanlı terörün sivri ucu işçi sınıfımıza yöneltildi.

Daha darbenin ilk günü, DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaların faaliyetleri durduruldu. Yöneticileri ve pekçok üye ve militanı gözaltına alındı. DİSK davası bugün de kapsamındaki sanık sayısı daha da artırılmış bir durumda sürüyor. Türk-İş'in çalışmaları kısıtlandı, ülkemizde sendikal yaşam tümü ile askıya alındı.

Sendikal demokratik haklar ortadan kaldırıldı. Işçi sınıfının onyıllarca süren kahırlı ve fedakâr çalışmaları ve savaşımı sonucu elde edilmiş bir dizi ekonomik ve sosyal hakları süngü zoru ile ellerinden alındı.

Cunta tarafından yürürlüğe sokulan anayasa ve anayasaya bağlı olarak yeniden biçimlendirilen, "sendikalar", "toplu sözleşme ve grev" ve daha birçok iş yaşamını ilgilendiren yasalar sendikal hak ve özgürlükleri tümden ortadan kaldırdı.

İnsan hakları evrensel bildirgesine, İLO ve çeşitli uluslararası anlaşmalara tamamen aykırı düşen ve faşist bir karakter taşıyan bu yasalar:

– İşçilerin sendikal örgütlerini özgürce oluşturmalarını engelliyor.

– Toplu sözleşmelerin özgür bir ortam içinde yapılmasının yollarını kapıyor. İşçilerin en temel hakkı olan grev hakkını bir savaşım aracı olarak kullanılmaz bir hale sokuyor. En azından bu hakkın kullanılmasının önüne aşılması güç engeller getiriyor.

– İşçileri sendikasız kalmaya özendiriyor. İşyerlerinde aktif ve canlı bir sendikal faaliyetin sürdürülmesini yasaklıyor.

– Sendikalar üzerinde ağır bir devlet müdahalesi ve denetimini getiriyor. Sendikaları politika ve toplumsal savaşın dışında tutarak onları tamamen göstermelik örgütler haline dönüştürmeyi amaçlıyor.

– Sayıları bugün milyonu aşan ve suni bir ayırımla memur statüsünde gösterilen emekçilere sendikal örgütlenme hakkı tanınmıyor.

– Kısacası bu yasalar, sendikal hak ve özgürlükleri, işçilerin ekonomik, demokratik haklarını tümden ortadan kaldırmıştır.

Ülkemizdeki sendikal durumu böylece belirttikten sonra, sendikal savaşımın önündeki en temel iki hedefi şöyle formüle edebiliriz. Birincisi, faşist karakterli, anayasa ve iş yaşamını ilgilendiren yasaların ortadan kaldırılması, bu yasaların demokratik bir içerikte değiştirilmesi ve yeniden biçimlendirilmesi. Gaspedilen sendikal, demokratik hakların elde edilmesi için aktif bir savaşım yürütülmesi. İkincisi, işçi ücretleri bugün reel olarak 1963'ün bile altına düşmüştür. Sadece diktatörlük koşulları altında geçen son beş yılda reel ücretler yarı yarıya azalmıştır. Satın alma gücünün iyileştirilmesi ve ücretlerin, maaşların yeniden belirlenmesi için aktif bir savaş yürütülmesi.

Kuşkusuz bu hedeflere ulaşmada, doğru bir sendikal politikanın saptanması, sendikal savaşımda tutarlı bir önderliğin gerçekleştirilmesi ve yığınların savaşa çekilmesini sağlayarak usta bir politikanın izlenmesi belirleyici önemdedir.

Bu konuda en büyük görev Sol Birlik'e ve onu oluşturan partilere düşüyor.

SENDİKAL POLİTİKAMIZ:

Sol Birlik'in sendikal harekete ilişkin politikasının esasını sendikal birlik politikası oluşturur. Kuşkusuz böylesi bir sendikal birlik işçilerin özgür iradesine ve gönüllü birliğine dayanmalıdır. Işçilerin özgür iradesi sonucu oluşacak bu birlik sendikal hareketi, sendika içi demokrasiyi teminat altına alan, faşist ideolojiyi mahkum eden, her türden uzlaşmacı görüşlere karşı çıkan ve sınıf konumlarından hareket edecek bir zeminde yükselmelidir. Yine bu birlikçi sendikal örgütlenme sınıf çıkarlarını savunan çeşitli ülkelerin ulusal sendikal örgütleriyle ve bu konumdaki uluslararası sendikal örgütlerle çok yönlü ilişkiler içinde olmalı, enternasyonalist görevlerin bilinci içerisinde dünya sendikal hareketinin ayrılmaz parçası haline gelmelidir.

Gerek ülkemizde yaşadığımız ve gerekse uluslararası sendikal hareketin deneyleri gösteriyor ki, bu ilkelere dayalı bir birlikçi sendikal örgüt yaratmanın önünde, hâlâ ciddi ve aşılması gereken engeller vardır. Sınıf çıkarlarını savunan ve sendikal birliği gerçekleştiren bir sendikal örgütlenme ancak, işçi sınıfının kitlesel savaşımıyla ve kendi öz deneylerinin bilincine vararak atacakları adımlarla gerçekleşebilir. Ve sendikal hareketin birliği adım adım bir süreç içerisinde gelişip ete kemiğe bürünebilir.

Bugün ülkemizde yaşanılan faşizm koşulları dikkate alındığında ve sendikal hareketimizin somut durumu tahlil edildiğinde bazı istisnalar bir yana, tüm işçilerin Türk-İş ve bağlı sendikalarına üye oldukları somut bir gerçektir. Bu, işçilerin özgür iradelerinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmamış olsa da nesnel bir durumdur ve dikkate alınmak zorundadır. Ülkemizdeki sendikalı işçilerin hemen tamamına yakın bir çoğunluğunu bugün bünyesinde toplayan Türk-İş, hem sendikal hareketin ülke politikasında ağırlıklı bir etmen olması, hem de sendikal birliğin gerçekleşmesinde bir araç haline gelmesi bakımından önemli olanakları ve elverişli koşulları ortaya çıkarmıştır. Buradan kalkarak, Türk-İş ve bağlı sendikaları, işçilerin sendikal birliğinin sağlanmasında birer örgütsel araç haline getirilebilir. Ve getirilmesi için de çaba gösterilmelidir. Ayrıca, örgütsel varlığı geçmişe dayanan veya sonradan oluşturulmuş bağımsız sendikaların da Türk-İş'e üyelik başvurusu halinde, Türk-İş'in bunları üyeliğe kabul etmeme direncinin kırılması için çaba gösterilmelidir.

Sol Birlik sendikal komitesi, Türkiye sendikal hareketin içinde bulunduğu somut durumdan hareketle Türk-İş'i sendikal birliğin sağlanacağı bir örgütsel araç olarak değerlendirirken, Türk-İş'in örgütsel konumunun ve özellikle tepe yönetiminin bugüne kadar sergilediği olumsuz tutumu görmemezlikten gelmiyor.

Geçmişi bir yana bırakalım. Sadece son beş yıla baktığımızda şunları görebiliyoruz;

Türk-İş yönetimi 12 Eylül darbesini yapan generaller cuntasıyla uzlaştı. Işçi sınıfının, sendikal hareketin çıkarlarına ihanet etti. Cuntanın işçi sınıfına ve sendikal harekete baskılarına boyun eğdi. Kendi üyeleri de dahil tüm işçilerin kazanılmış hakları ellerinden alınırken sessiz kaldı. DİSK'e, kapatılan sendikalara ve tutuklanan sendika yöneticilerine kara çalmaya kalkıştı. Asgari mesleksel dayanışmadan bile uzak durdu.

Dahası, cuntanın işçi, emekçi düşmanı anayasası bizzat Türk-İş başkanı tarafından desteklendi. Ve işçiler bu anayasaya oy vermeye çağrıldı. Sendikal demokratik hakları yok eden yeni yasalar hazırlanır ve yürürlüğe sokulurken Türk-İş yönetimi tarafından aktif bir tutum takınılmadı, cunta hükümetine Türk-İş genel sekreteri bakan olarak verilerek tüm bu işçi karşıtı uygulamalara adeta ortak olundu.

Türk-İş yönetiminin bu olumsuz davranışları, onun tepe yönetimindeki gerici faşist ögelerin daha da güç kazanmasının maddi ortamını yarattı. 1982'deki kongresinde Türk-İş yönetimi iyice gerici faşist yanlılarının güdümüne girdi. İlerici, sosyal demokrat sendikaların yönetimdeki ağırlığı önemli ölçüde azaldı. Bu 1983 sonu kongresinde daha belirgin bir hal aldı. Tüm bu olumsuzluklar ve kimi yerde ihanete varan uygulamalar gözden uzak tutulmamakla birlikte yine de burada, gerici Türk-İş yönetimiyle, onun yüzbinlerce üyesini ve onların bağrındaki ilerici potansiyeli birbirinden ayırmak gerekiyor.

Ayrıca bugün Türk-İş tepe yönetiminin teslimiyetçi tutumunu benimsemeyen daha aktif bir sendikal faaliyetten yana bir dizi sendikanın da Türk-İş üyesi olduğunu unutmamak gerekiyor.

Türk-İş üyesi işçiler, faşizm ile uzlaşmayı reddeden, dürüst, namuslu, sınıf çıkarlarından yana kişilerin yönetiminde oldukları birçok sendika, özellikle toplu sözleşmelerin ve grev uygulamalarının önündeki engellerin aşılmasını istiyorlar. Sendikal, demokratik hakların yeniden kazanılması için Türk-İş'in daha aktif bir sendikal politika yürütmesini dile getiriyorlar. Bunun sağlanması için yığınsal protesto eylemlerinin yapılması görüş ve önerileri Türk-İş içerisinde giderek yaygınlık kazanıyor.

Ayrıca bugün, geçmişte cuntanın yasaklamasına, Türk-İş yönetiminin yoğun engellemelerine karşın, DİSK üyesi işçilerin ezici bir çoğunluğu Türk-İş üyesi sendikalarda örgütlenmiş bulunuyor. İşçi sınıfımızın sendikal alandaki bu en ilerici ve bilinçli kesimleri kendi bilgi ve sendikal savaşım geleneklerini, Türk-İş'li sınıf kardeşlerine aktarıyorlar. Bu sendikal alanda, mücadele ruhunu daha da biliyor ve yükseltiyor.

DİSK amaç ve ilkelerinin Türk-İş'e taşınması ve işçi tabanı tarafından derinlemesine kavranması için çabalar yoğunlaştırılmalıdır. DİSK'in savaşkanlık ruhunun birer ifadesi olan **"taban söz ve karar sahibidir", "hak verilmez alınır", "genel grev hakkımız söke söke alırız", "uzlaşmacılık değil sınıf savaşımı"** gibi ve benzeri belgiler, tüm işçilerin sahip çıkacağı ana belgiler haline getirilmelidir. Kısacası DİSK'in savaşkan geçmişi ve geleneği Türk-İş'te yaşatılmalıdır.

Bunlar başarıldığı oranda, Türk-İş sınıf konumlarından hareket eden bir sendikal konfederasyon haline getirilebilir, savaşkan bir örgüte dönüştürülebilir. Bunun maddi temeli bugün her zamankinden fazla vardır.

Sol Birlik sendikal komitesi, bu amacın gerçekleşmesi için tüm olanaklarını kullanarak mücadele edecektir. Ayrıca Sol Birlik sendikal komitesi, Türk-İş'in böylesi bir örgüt haline gelmesi için çaba gösteren, çeşitli sendikal çevreleri, değişik eğilimli sol güçleri destekleyecektir.

SENDİKAL HAREKETİMİZDE ZARARLI ÖRGÜTLENMELER VE EĞİLİMLER:

Sol Birlik sendikal komitesi, sendikal birlik ve sendikal aktivitelerin artırılması politikasını saptarken, sınıf çıkarlarına zarar veren sendikal örgüt ve eğilimleri de sergilemeyi ve bunlara karşı mücadele yürütmeyi görev bilir. Bu örgüt ve eğilimler şöyle sıralanabilir;

1) MİSK: Kurulduğu günden itibaren faşist bir terör örgütü olarak ortaya çıktı. Tüm yönetici ve militan kadroları, birçok cinayette elebaşı rolü oynadılar. Bugün de faşist diktatörlük bu terör örgütünü, sendikal harekete karşı yıkıcı ve bölücü bir araç olarak kullanmaya ve onu palazlandırmaya çalışıyor.

Sol Birlik, faşist ideolojiyi işçi saflarına taşımaya ve işçi sınıfını zehirlemeye kalkışan ve sadece adı sendika olan bu terör örgütüne karşı aktif bir mücadele yürütecektir.

2) HAK-İŞ: Dinci ideolojiyi sendikal politikanın ana ekseni haline getiren bu sendikal konfederasyon, dar örgüt çıkarlarından hareket ediyor, sınıf gerçeğini bulandırmaya, silikleştirmeye çalışıyor.

Sol Birlik, sınıf birliğine zarar veren bu türden eğilimlere karşıdır. İşçilerin bu tuzaklara düşmemesi ve uyanık davranması için, aydınlatıcı bir çalışma sürdürülecektir.

3) Sol Birlik, demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı doğru tesbitinden yola çıkarak sendikal alanda legal çalışmaların olanaksızlığını ileri süren, veya böylesi çalışmaları yararsız görüp küçümseyen dar, sekter yaklaşımları, sendikal hareketin bir çocukluk hastalığı olarak değerlendirir, mahkum eder. Bu anlayışı savunanlara karşı sendikal ideolojik bir mücadele yürütür.

4) Sendikal harekette dikkate alınması gereken bir diğer yanlış eğilim de budur:

Bazı sendikal çevrelerin, Türk-İş tepe yönetiminin teslimiyetçi tutumunu ileri sürerek, merkezi bir sendikal birliğin yarar ve olanaklarını görmezden gelen bir yaklaşım sürdürmeleridir. Bu yönde Türk-İş tepe yönetiminin rejimle uzlaşmayı esas alan tutumlarını ve bu yöneticilerin işçi sınıfı nezdinde itibarsızlaşan konumlarını da fırsat bilerek ayrı konfederasyon kurma önerilerini ortaya sürmeleridir.

Oysa Türk-İş tepe yönetiminin gerici ve teslimiyetçi politikasına karşı atılması gereken adım, Türk-İş'i, faşizm ile uzlaşmayı reddeden mücadeleci bir örgüt haline dönüştürmek olmalıdır. Bunun için en başta yapılması gereken sosyal demokratlarla, diğer sol güçler arasına örülmeye çalışılan duvarın yıkılması ve sendikal eylem birliğinin gerçekleşmesi için çabaların artırılmasıdır. Tabanın harekete geçirilmesidir. Bu tür çalışmanın yürütülmesi, Türk-İş'teki teslimiyetçi politikanın aşılmasıyla sınırlı kalmayacak, genel olarak örgütü, Amerikan sendikacılığının zararlı etkilerinden, AAFLI (Asya ve Afrika hür çalışma enstitüsü) gibi CIA bağlantılı karanlık kuruluşların denetim ve tasallutundan kurtaracak, yönetime namuslu, dürüst sınıf çıkarlarından yana sendikacıların gelmesinin yolunu açacaktır.

SOL BİRLİK'in EKONOMİK-DEMOKRATİK-SENDİKAL TALEPLERİ:

Sendikal görevlerin eksiksiz yerine getirilmesi için sadece doğru bir sendikal politikanın saptanması yeterli değildir.

Bu politikanın yaşama geçmesi için işçi yığınlarının aktif savaşımı gerekiyor. Bunun için işçi sınıfının uğruna savaşacağı acil talepleri tesbit edip göstermek gerekiyor.

Bugün bu can alıcı talepleri şöyle sıralayabiliriz:

1) Anayasa ve sendikal yasalar değiştirilmeli, gaspedilen sendikal hak ve özgürlükler geri alınmalıdır.

2) DİSK ve üye sendikalarının davası durdurulmalı, DİSK ve üye sendikaları özgürce çalışma hakkına kavuşmalıdır. DİSK ve üye sendikalarına özgürlük, güncel bir talep haline getirilmelidir.

Burada hemen belirtmeliyiz ki, DİSK'in özgürlüğüne kavuşmasını istemek, Sol Birlik'in sendikal birlik politikası ile çelişmiyor. Tam tersi, DİSK'in yeniden çalışmaya başlaması işçilerin özgür iradelerini kullanarak sendikal birliğin oluşmasında olumlu bir etki yapabilecektir. Sol Birlik, DİSK'in özgürce çalışma olanaklarına kavuştuğu koşullarda da sendikal birlik politikasını savunacak ve bu doğru hedefin başarıya ulaşması uğrunda çaba gösterecektir.

3) Başta TÖB-DER olmak üzere memurların kapatılan demokratik yığın örgütleri yeniden özgürce çalışma olanaklarına kavuşmalıdır. Tüm memurlara grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklar tanınmalıdır.

4) 12 Eylül öncesi var olup da, cunta yüksek hakem kurulu ve çeşitli yasa, tüzük ve kararnamelerle işçilerin ellerinden alınan ekonomik, demokratik, sosyal hakları geri verilmelidir. (Emeklilik, kıdem tazminatı, işçi sağlığı iş güvenliği, ücretli izinler, iş garantisi, 1 Mayıs kutlaması vb...)

5) Koğuşturma, tutuklama ve sendikal aktivitesi nedeni ile işten atılan tüm işçiler yeniden işlerine döndürülmelidir. Bu işçileri sürekli işsizlik ve açlıkla karşı karşıya bırakmak için oluşturulan kara listeler yırtılmalıdır.

6) İşçilere sendikal iradelerini özgürce kullanacağı referandum hakkı tanınmalıdır.

7) Fabrikalarda, bürolarda, tüm işyerlerinde faşizmden destek alan patronların iş koşullarını daha da ağırlaştıran uygulamalarına son verilmelidir. İşyerleri ve iş koşulları demokratikleştirilmeli ve bu koşulların saptanmasında işçiler de söz sahibi olmalıdır.

8) Kadın ve genç işçiler özel olarak korunmalı, bunların iş koşulları hafifletilmelidir.

9) Tarım işçileri sosyal sigortalar kapsamına alınmalı, tüm çalışanlar sosyal güvenliğe kavuşturulmalıdır. Bakıma muhtaç emekli dul ve yetimler devlet tarafından özel olarak korunmalıdır.

10) İşsizlik sigortası kurulmalı, bunun mali finansmanı işverenlerden kesilecek primlerle sağlanmalıdır.

11) Tüm çalışanlara haftada iki gün tatil yapma hakkı tanınmalı, haftalık çalışma süresi ücret kaybı olmaksızın 40 saate indirilmelidir.

12) Çalışan herkesin yılda en az bir ay ücretli izin hakkı olmalı, tatil yapma olanağı sınırlı olanlar devlet tarafından desteklenmelidir.

13) Son beş yılda reel ücretler yarı yarıya gaspedildi. Işçi ücretleri, memur maaşları, emekli aylıkları ve asgari ücret, satın alma gücünü köklü biçimde artıracak şekilde yeniden belirlenmelidir.

14) Vergi reformu yapılmalı, ücretlilerin vergi yükü köklü biçimde azaltılmalıdır.

Sol Birlik bu ve benzer talepleri bugün işçilerin en acil talepleri olarak saptar. Işçi sınıfının, sendikal hareketin, bu taleplerin gerçekleşmesi için atacağı her adımı destekler.

SBKP 27. Kongresi 25 Şubat'ta başlıyor

Dünya halklarının yolunu açan adımlar

Sovyetler Birliği sosyalist toplumu mükemmelleştirme, komünizme doğru ilerleme yolunda, tarihinin yeni ve önemli bir aşamasının eşiğinde bulunuyor. Sovyet toplumunun yönetici ve örgütleyici gücü olan SBKP, bütün Sovyet insanları bu aşamanın niteliğini ve içeriğini ortaya koyan tarihsel belgeleri tartışıyor. SBKP'nin 25 Şubat 1986'da başlayacak olan 27. Kongre'sinde görüşülecek yeniden kaleme alınan Parti Programı taslağı, 1986-1990 yılları arasında ve 2000 yılına kadarki dönemde gerçekleştirilecek plan tasarıları, sosyal-ekonomik gelişmeyi hızlandırma temelinde Sovyet toplumunun nitel bakımdan yepyeni bir refah düzeyine yükseltilmesini, Sovyet insanlarının maddi ve manevi yaşam düzeyinin kat kat artırılmasını öngörüyor. Bu belgelerin her düzeyde nasıl tartışıldığını görüşen SBKP MK Politik Bürosu, tartışmaların demokratik bir temelde, ciddi bir biçimde ve yaratıcı bir nitelikte sürdüğünü saptadı.

Kuzey komşumuz SSCB'de tartışılmasına devam edilen plan tasarılarından iki veriyi belirtelim: Önümüzdeki 15 yılda Sovyetler Birliği'nin ekonomik potansiyeli iki katına çıkarılacak. Yani 68 yıllık Sovyet iktidarı döneminde sağlanan bütün ekonomik potansiyel bu kez 15 yılda elde edilecek. 2000 yılına kadar sağlanacak bu büyüme temelinde Sovyet insanlarının kişi başına düşen reel gelirleri 1,6-1,8 kat artacak. Temel gıda malları fiyatlarının yıllar boyu değişmediği, kiraların aile gelirlerinin yüzde 3'ünü geçmediği, sağlık hizmetlerinin ve eğitimin parasız olduğu bir ülkede bunun ne anlama geldiğini tasavvur etmek, yiyecek fiyatlarının neredeyse her gün arttığı, kiraların yalnız geçen yıl iki kat yükseldiği, tıbbi yardım ve okul paralarının halkın belini büktüğü Türkiye gibi bir ülkenin insanları için hiç de kolay değil.

Sovyetler Birliği bu günlere hiç de kolay gelmedi. Emperyalizmin yolaçtığı savaşlar nice değerleri yoketti. Yalnız 2. Dünya Savaşı'nda 20 milyon kurban veren Sovyet halkı, yine de, SBKP'nin yönetiminde dev adımlar attı, tarihsel kazanımlar elde etti. SBKP Marksizm-Leninizm ülkülerine bağlı devrimci bir eylem partisi olduğunu pratikte gösterdi. Her tarihsel aşamada SBKP, Programına aldığı bilimsel temele dayalı görevlerin yaşama geçirilmesini sağladı.

1903 yılında yaptığı 2. Kongre'sinde Bolşevik Partisi, **1. Programını** kabul etti. Bu Program ışığında Rusya işçi sınıfını, köylüleri, bütün emekçileri önce Çarlık rejimine karşı, daha sonra kapitalist düzene karşı savaşımda seferber etti. Birbirini izleyen üç devrimde yığınları yönetti. 1917 yılında, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi sonucunda Rusya proleteryasının politik erki ele geçirmesiyle, tarihin ilk işçi-köylü devleti kuruldu. Böylece sömürü ve ezgisiz yeni bir dünyayı kurma aşaması gündeme geldi. Bu yoldaki adımları SBKP başarıyla yönetti. Büyük zorluklara karşın, insanlık tarihinde görülmemiş dönüşümler gerçekleştirildi.

1919'da Partinin 8. Kongresi toplandı. Kongrede kabul edilen **2. Program** sosyalizmi kurma görevini temel hedef olarak belirledi. Bizzat Lenin'in geliştirdiği sosyalizmi kurma planını Sovyet halkı görülmedik güçlükleri yenerek yerine getirdi. Ekonominin elektrik enerjisiyle donatılmasını öngören ilk perspektif planı-GOELRO (1920), Yeni Ekonomik Politika Programı-NEP (1921'de 10. Kongrede onaylandı), Tarımı Kooperatifleştirme Programı (1927'de 15. Kongrede onaylandı) gerçekleştirildi. Komünist Partisinin yönetiminde, yüce amaçlar uğrunda Sovyet insanları nice kahramanlık örnekleri verdi. Sonuçta Sovyetler Birliği'nde sosyalizm somut bir gerçek oldu.

1961'de yapılan SBKP'nin 22. Kongresi de yeni bir dönemin simgesi oldu. Bu Kongre'nin kabul ettiği **3. Parti Programı** temelinde tüm ülkede yaşamın bütün alanlarında dev adımlar atıldı. Program hedefler ir gerçekleştirilmesiyle Sovyetler Birliği'nde üretici güçler hızla gelişti, ekonomik ve sosyal ilişkiler, sosyalist demokrasi ve kültür alanlarında, yeni insanın oluşması yolunda büyük gelişme sağlandı. Bütün bunlar SSCB'nin gelişmiş sosyalizm aşamasına girmesi sonucunu getirdi. Bunlar aynı zamanda Sovyet devletinin emperyalizmin saldırı, ülkelerin içişlerine karışma politikasına, savaşa ve militarizme karşı savaşımda, dünyada barış, demokrasi ve toplumsal ilerleme uğrundaki kavgada oynadığı rolün, yapıcı etkilerinin artmasını da getirdi. SBKP bütün bu olanakların sosyalizmin saygınlığının artırılmasına ve barış davasının güçlendirilmesine kullanmak için özen gösterdi, gösteriyor. Yaşam, SBKP'nin 3. Programının temel teorik ve politik doğrultularının haklılığını kanıtladı. Bununla birlikte, biriken deneyimler, Sovyetler Birliği'nin gelişme perspektiflerinin, dış politikadaki görevlerinin günümüz koşullarına göre daha tam ve somut biçimde belirlenmesine olanak veriyor. SBKP'nin 27. Kongresi'nin temel görevlerinden biri de bu olacak. Kongreye sunulmak üzere, bu noktadan hareketle yeniden kaleme alınan ve milyonlarca Sovyet insanının katkılarıyla daha da geliştirilen SBKP 3. Programı, sosyalizmin planlı bir biçimde ve her bakımdan mükemmelleştirilmesini öngörüyor. Bugünkü biçimiyle bu Program aynı zamanda Sovyet toplumunun komünizme doğru güçlü adımlarla ilerleme Programıdır. Ve bu ilerlemenin temelinde ülkenin sosyal-ekonomik gelişmesini büyük ölçüde hızlandırmak, halkın yaratıcı gücüne sonsuz inanç yatıyor. Tek sözle SBKP'nin temel ideolojik ve politik belgesi, barış ve daha ileri toplumsal hedefler programıdır.

İslâmiyet, Kürt Devleti ve "ikinci İsrail"

Geçtiğimiz ay Türkiye Başbakanı Turgut Özal Iran'a bir gezi düzenledi. Özal'ın Iran'a yaptığı son gezi sırasında görüşme gündemi yalnızca ticari ilişkilerle sınırlı değildi.

Türkiye'nin Irak-Iran savaşında arabuculuk yapma istemi, muhtemelen yeniden gündeme gelmiştir. Ama Iran'ın, şimdiye dek Türkiye'nin bu konudaki sözde girişimlerini ciddiye almadığı da açık. Türk yönetimi ise, bir yandan savaşın yarattığı ticari olanaklardan, her iki ülkeye de ticaretini artırarak yararlanmak istiyor, diğer yandan da savaşın alabileceği yeni boyutlardan ürküyor. Özellikle de Kürdistan'a ilişkin gelişmelerden **"ciddi biçimde endişe"** ediyor.

Nitekim son ziyaretin önemli bir gündem maddesi Kürt sorunu oldu. Basına yansıdığı kadarıyla Türkiye ve Iran, **"ayrılıkçı güçler"** olarak niteledikleri Kürt halkının yurtsever güçlerine karşı işbirliğini sıklaştırmayı kararlaştırdılar.

Son günlerde Irak Kürdistanı'nda mücadele yürüten yurtsever örgütler arasındaki sürtüşmelerin yumuşaması, Yurtseverler Cephesi CUD ve Kürdistan Yurtsever Birliği KYB arasında görüşmeler olması ve daha geniş bir cephe yaratılması konusunda olumlu bir havanın ortaya çıkması, Türk faşist yönetiminin tedirginliğini artırmıştır.

Tercüman gazetesi, Iranlı yetkililerin, **"ayrılıkçı güçlerle"** başa çıkabilmesi için **"Türkiye'ye tam destek"** vermeyi kabul ettiklerini ileri sürüyor ve onların ağzından şöyle diyor: **"Ayrılıkçı devlet tam bir ikinci Israil olur"**!..

Tercuman, Iranlı **"yetkililerin"**, **"ABD ve Sovyet emperyalizminin bölgede bağımsız bir ayrılıkçı devlet kurmak için yoğun faaliyette bulunduklarını"** iddia ettiklerini de ekliyor...

Devamı 7. sayfada

Islam, Dewletê Kurdan û "Israila duwemin"

Dı meha bori da, serokwezirê Tırkiyê Ozal çû Îranê. Hukma Tırkiyê jı aliyeki dı şerên navbeyna herdu dewletan -Îran û Iraq- feyde dıbine û tıcareta xwe pêşta dıbe, jı aliyê dın ji jı büyêrên ku lı Kurdıstanê pêk tên dıtırse.

Dı vê gerê da, dan û standına herdu dewletan ne tenê lı ser tıcaretê bû; lı bernamê wan da xalek jı lı ser pırsa Kurdan cı gırt. Gor rojnamên Tırk, hukma Îran û Tırkiyê dıji hêzên welatparêz ya gelê Kurd, dan û standınê xwe wê hin jı xurttır bıkın.

Van rojên dawi pêştabırına dan û standınên hêzên Kurdıstana Iraqê yên welatparêz, nêzıkbûna CUD û YNK, bo pêkanina cepheyek nu, tırs û xof xıste dılê hukma faşi ya Tırk.

Gor eyanên rojnama Tercuman, jı bo pelıxandına "hêzên cudabûyi" (burjuvaziya Tırk û berdevkên wi hêzên welatparêz a Kurdıstan ra ûsa dıbêjın), hukma Îran wê alikariya hukma Tırkiyê bıke. U rojnama Tercuman jı devê wan dıbêje, ku "dewletek wusa cudabûyi wê bıbe Israila duwemin"! . Tercuman hin jı pêşta dıçe û dınıvise: Îrani dıbêjın ku "emperyalizma Emeriki û Sovyet dıxwazın ku lı heremê dewletek cudabûyi pêk binın û ber wê yekê karên xwe pêşta dıbın".

"Emperyalizma Emeriki û Sovyet" bı hevra tevayi dewletek cudabûyi (dewletek Kurdan) pêkbinın! Ev propagandayek derew e. Ev derew jı aliyê hukma Evren-Ozal jı rojnamên van tê kırın. Û derewên xwe ewqas pêşta dıbın, ku zımanên xwe lı ser efendiyên xwe Emerika ji dırêj dıkın û jê ra dıbên "emperyalist". Ew dıji tevgera gelê Kurd çı jı destên wan tê dıkın... Bı van derewan dıxwazın hemû kesan bıxapinın.

Ev "dewleta cudabûyi" lı nav cımeta islami da wê bıbe "Israila duwemin"!.. Û "dewletên emperyalist bı destê wi dewleti ji dan û standınên welatên islam bıdın qutkırınê"..

Hukma Îranê jı bı navê islami pır derewan dıkın. Bo çı mafê gelê Kurd nasnakın? Bo çı rênadın, ku gelê Kurd bı xwe, xwe rê bıbe?

Hukma Evren-Ozal, bı alikariya dewletên emperyalist dıji Bulgaristana sosyalist propagandayek neheq dajon. Lı Konfıransa Welatên Îslam da dıji Bulgaristan bıryar derxıstın. Ger dılê wan bo islam ewqas dışewıte, çıma mafên gelê Kurd, ku 12 milyonê bêtır lı nav dewletê Tırkiyê da dıjin, nadın? Ew kesên, ku mafên gelê Kurd a hemwelati û dêmokratik dıxwazın, êşkencan dıbinın, tên kuştın, lı zindanan ın? Teda û zulm dıbinın? Bı derewan ve mirov nıkare rastiyan weşêre.

Ser dewleta Kurdan ji, ku ev dıbêjın ango wê bıbe "Israila duwemin" rûreşiyek dın e. Kes hewcedariya wê kari nine. Hukma Evren-Ozal, Tırkiyê bı xwe kırıne Israila duwemin. Jı wê rûreşiyê xılasbûn, jı qutkırına pêwendiyên emperyalizm û ruxandına hukma Evren-Ozal, xılaskırına Tırkiyê û Kurdıstana Tırkiyê, ku jı bo welatên cinar büye cigehek êrişker, derbas dıbe.

ABD çılgınlığa devam ediyor:

Hedef sadece Libya değil!

Aralık ayı içinde Roma ve Viyana havaalanlarına yapılan FKÖ'den ayrılan Abu Nidal grubunun sorumluluğunu taşıdığı iddia edilen terör eylemleri, ABD emperyalizmine nihayet yıllardır planladığı Libya saldırısına bahane teşkil etti. Reagan önce Libya'ya yardakçısı Israil ile birlikte silahlı müdahalede bulunma tehdidini savurdu. Ancak, uluslararası alanda -Kaddafi'ye karşı en gerici Arap rejimleri dahil- büyük tepkiler görünce, bu kez geniş çaplı bir ekonomik ambargo kararı aldı. Bu karara katılmaları için Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) ülkelerine de baskı yaptı. Bu yazının yazıldığı sıralarda AET ülkelerinden Yunanistan, Ingiltere ve Hollanda ambargoya karşı çıktılar, Federal Almanya çekimser bir tutum takındı, Italya ise sadece askeri malzemelerde ambargo uygulayacağını açıkladı. Konunun AET çapında görüşülmesi 12 ülkenin dışişleri bakanları toplantısının gündemine alındı, ancak AET çapında ambargo kararı çıkmayacağı görülüyor.

ABD, Libya ile her türlü ithalat ve ihracat işlemini durdurmanın yanısıra, Libya'nın ABD bankalarındaki paralarını da bloke etti ve orada görevli tüm ABD vatandaşlarını geriye çağırdı. Arap ülkeleri dışişleri bakanları ise aldıkları bir kararla Libya'ya her türlü destek ve güvence verdiklerini açıkladılar. SSCB Afrika Enstitüsü Başkanı Anatoli Gromiko yaptığı bir açıklamada, ABD'nin çok tehlikeli bir oyun oynadığını ve Libya'nın anti-emperyalist tutumu ile tüm Arap ülkelerinin çıkarları yönünde davrandığını belirtti. Türkiye'deki faşist yönetim bile ambargoya karşı çıktı. ABD, tüm yaptıklarına ve yapmayı tasarladıklarına gerekçe olarak Libya'nın **"yeryüzünde devlet terörü"** uyguladığını gösteriyor ve uluslararası alanda kaynağı sözümona belli olmayan tüm terör olaylarını bu ülkenin üstüne yıkmaya çalışıyor.

Ancak sorun, gerçekten bir Libya sorunu mudur? Kesinlikle hayır. ABD emperyalizmi, Libya ve onun lideri Kaddafi'yi hedef göstererek FKÖ ve Arap ülkelerini birbirine düşürme, kamuoyunu ABD'nin saldırgan politikasına alıştırma, Grenada'dan sonra Libya, Nikaragua ve diğer **"gerekli"** ülkelere saldırma planlarının kapısını açmaya yönelmektedir. Terörü önleme ve cezalandırma bahanesiyle antiemperyalist, ilerici, demokrat ülkelere müdahale etmenin hazırlıkları meşrulaştırılmak istenmektedir. Reagan'ın bu politikasında baş destekçileri ise, Israil ve ırkçı Güney Afrika rejimleridir.

Amerika'daki siyonistlerin yayın organı **"Commentary"** dergisinde çıkan bir yazıda siyonistlerin ve askeri-ekonomik yapının önde gelen sözcülerinden Norman Podhoretz şöyle diyor: **"ABD için Tel-Aviv'i desteklemekle Sovyetler Birliği'ne karşı kesin askeri üstünlük sağlamak arasında ayrılmaz bir bağ vardır. Bu nedenle silahlanmanın kontrol edilmesini gerektirecek akılcı bir gerekçe de düşünülemez. Tersine, bu çağımızın bir batıl itikadıdır."** 1984 şubat ayında yazılmış olan bu makaleye Federal Almanya'nın en önemli burjuva gazetelerinden **"Die "Welt"**'in başyazarı Herbert Kemp'in şu sözlerini de ekleyelim: **"Kaddafi ile ancak onun kendi egemenlik alanı içinde etkili bir savaşım olasıdır, bu nedenle günün birinde doğrudan müdahale kaçınılmaz olacaktır."**

Reagan, 3 Nisan 1984 günü **"138 nolu ulusal güvenlik emri"**'ni imzaladı. Federal Almanya basın ajansının verdiği bilgiye göre bu emir, ABD silahlı güçlerine **"ABD çıkarlarının gerektirdiği durumlarda ülke dışında teröre karşı caydırıcı silahlı önlemler alma veya cezalandırma"** yetkisini tanıyor. **"Washington Post"** gazetesi 3 Kasım 1984 tarihli sayısında CIA başkanı Casey ile dışişleri bakanı Shultz'un hazırladıkları bir operasyon planının Reagan tarafından onaylandığını bildirdi. Bu plana göre ise CIA tarafından Kaddafi'ye karşı oluşturulacak provakasyonlarla Libya'nın tehlikeli bir dış politik maceraya sürüklenmesi ve böylelikle komşu ülkelerin Libya'ya silahlı müdahalede bulunmalarına olanak verilmesi düşünülmüştür. Angola'nın başkenti Luanda'daki eski CIA sorumlusu John Stockwell **"New Afrika"** dergisine verdiği demeçte şu açıklamada bulunmuştu: **"Bugüne dek yapılmış olan yaklaşık 20 bin gizli CIA operasyonunda 2-3 milyon insan ölmüştür."** Işte, başka ülkeleri devlet terörü ile suçlayan ABD'nin kendi ağzından açıklamaları. ABD emperyalizminin Ikinci Dünya Savaşı'nın bitiminden bu yana yürüttüğü devlet terörü politikasını gözönüne getirdiğimizde durum daha da açıklığa kavuşmaktadır: Kore-Vietnam-Kamboçya-Lübnan-Grenada açık silahlı müdahaleleri; Türkiye, Yunanistan, Afrika ve Latin Amerika'da sayısız hükümet darbeleri vb; Nikaragua'da iç savaş çıkarmak için ABD'de yetiştirildikleri bile gizlenmeyen karşı darbeci güçler...

Ne ki, ABD, artık dilediğince hareket edemiyor. Ve görünen odur ki, Reagan yönetiminin çılgınlığına artık Avrupa kapitalist ülkeleri ve gerici Arap ülkeleri dahi katılmaktan çekiniyorlar. Çünkü giderek ABD emperyalizminin bir rehinesi durumuna düştüklerinin farkına varıyorlar. Reagan türü rehinecilerin ise neleri yapmaya hazır oldukları yeterince açık ve ortada.

DEMOKRATİK ANAYASA YIĞINLARIN MÜCADELESİYLE KAZANILACAKTIR

Baştarafı 1. sayfada

tinin bu konuda ortak çalışma içine gireceklerinin açıklanması ile, 82 Anayasası üzerindeki tartışmalar birden alevlendi. Bu gelişme karşısında tavırsız kalması elbetteki mümkün olmayan SHP, **"yeni anayasa"** tabirine, bunu gerçekleştirilme yöntemine ilişkin öneriye ve DYP-DSP **"güçbirliği"**ne mesafeli davranmakla birlikte, tartışmalara katılarak 82 Anayasasında bir dizi değişiklik yapılması gerektiği yolundaki görüşünü yeniden dile getirdi. Göstermelik referandum öncesinde aynı anayasanın onaylanması doğrultusunda halka çağrı çıkartan Türk-İş yönetimi de, nihayet **"bu anayasa ile olmaz!"** diyerek tartışmaya katıldı. Rejim ve destekçileri arasında ise, belirgin bir rahatsızlık ve hatta telaş gözlendi. Özal **"ciddi değil"** derken, M.Toker **"deli saçması"**, N. Ilıcak ise **"fikir cimnastiği"** dedi. Ama bu konudaki **"fikir cimnastiği"**nin bile faşist diktatörlük açısından istenmeyen bir şey olduğu açık.

En baştan şunu belirtmek gerekir ki, K. Evren'in kefil olduğu anayasanın meşruiyetinin sadece böylesine yaygın bir şekilde tartışma konusu olması bile, **"yeni anayasa"** önerisini şimdi ileri sürenlerin niyet ve amaçları ne olursa olsun, başlı başına olumlu bir gelişmedir. Çünkü bu anayasa, kuşkusuz ona bağlı olarak çıkartılan temel yasalarla birlikte, diktatörlüğü kurumlaştırma ve kalıcılaştırmanın **"hukuki"** kılıfıdır. Bu yüzden de halklarımızın demokrasiyi kazanma mücadelesinin başlıca hedefidir. Sol güçler, ta başından beri, bu anayasanın tümüyle gayrimeşru ve demokrasiyle bağdaşmaz nitelikte olduğunu ısrarla belirtmişlerdir. Anayasanın bu iki niteliği öylesine belirgindir ki, halklarımızın çıkarlarının gerçek savunucusu olan sol güçler, cunta anayasasını toptan reddetmişler ve tek tek maddelerinin tartışmasına girmeyi anlamsız bulmuşlardır. Geleneksel anayasa kavramıyla karşılaştırıldığında, anti-anayasa adını fazlasıyla hak eden bu anayasayı şu veya bu maddesinin "tashihi" ile anayasaya **"benzetmek"** mümkün değildir. Öyleyse toptan kaldırmak, yerine temel hak ve özgürlükleri güvence altına alan bir anayasa koymak zorunludur. Bu, Sol Birlik'in tüm antifaşist güçlere önerdiği demokratik platformun en başta gelen talepleri arasındadır.

Bu noktada, Doğru Yol'un tavrı ile bizim yaklaşımımız arasındaki farkın altını önemle çizmek gerekir. Sol güçler, bu anayasanın hem kotarılma biçimini, hem de içeriğini toptan reddetmektedirler. Oysa DYP'yi asıl olarak bunlardan sadece birincisi ilgilendirmektir. Nitekim, DYP önerisini ilk açıklayan M. Dülger'in birkaç gün sonra verdiği bir başka demeçte söyledikleri bunu göstermektedir: "Belki bizim teklif ettiğimiz sistem ile de 1961 ve 81 Anayasalarının muhtevasına yakın bir anayasa hazırlanabilir. Ama, önemli olan anayasanın muhtevası değildir. Mesele süreç meselesidir. Anayasanın gerçek millet temsilcileri tarafından hazırlanmasıdır."

DYP'nin ve mirasçısı olduğu AP'nin 61 Anayasası ile ilgili görüşleri sır değil. Bizzat **"antrenör"**lerinin seçim meydanlarında **"anayasayı da babayasayı da dümdüz edeceğiz"** dediği hatırlardadır. Öyleyse Dülger'in yukarıda 61 Anayasasını sözgelişi andığı aşikârdır. 81 Anayasasının muhtevasıyla ise fazla bir alıp vereceklerinin olmadığı yine biliniyor. Bir iki madde tashihi, birkaç teknik düzenleme ile sınırlı bu konudaki bütün **"itiraz"**ları. Cindoruk'un son olarak dile getirdiği muhtevaya ilişkin talepleri de pek farklı değil. Bunlar arasında **"dişe dokunur"** nitelikte olan tek öneri, Milli Güvenlik Kurulu'nun kaldırılmasıdır ki bizim de destekleyeceğimiz bu talep de aslında geleneksel DP-AP çizgisinin rejim yaklaşımına (askerler hükümetin emrinde olmalıdır, tersi değil) uygundur. Fakat Cindoruk'un, demokrasinin işleyişine engel olarak gördüğü kurumları sayarken, (Cum. 9 Ocak) üniversitelerin ve TRT'nin özerkliğini de MGK ile aynı kaba koyduğu bunun da AP'nin bilinen rejim anlayışıyla tıpatıp çakıştığı gözden uzak tutulmamalıdır. Özetle, DYP'nin itirazı ve dolayısıyla önerisi, anayasanın muhtevasıyla ilgili değil, kotarılış biçimiyle ilgilidir.

DYP'nin bugüne dek cunta anayasasına yönelttiği başlıca itiraz, yine bilindiği gibi Demirel'e siyaset yasağı getirilen geçici maddeler üzerinedir. Önerilerinin uygulanabilmesinin ön şartının siyaset yasağının kaldırılması olduğunu söyleyen Dülger'in yukarıdaki sözlerinin gösterdiği gibi, DYP son yaklaşımıyla aslında eski tavrını terk etmemiş; ancak daha ikna edici ve kendi içinde daha tutarlı bir üslup ile dile getirmiştir. Çünkü, anayasanın yürürlüğe konuluş biçim ve şartlarını gayrimeşru ilan etmeden, geçici maddelerin meşruiyetini tartışmak pek bir şey ifade etmemektedir. DYP'nin bugüne kadarki çabaları bunu apaçık göstermiştir. DYP'nin son çıkışını, bu faktörün yanısıra, güttüğü **"siyaset piyasasını diri tutma ve sürekli ilgi odağında kalmayı"** hedefleyen taktiği ve halkın demokrasi özlemlerini peşine takma amacı ile birlikte değerlendirmek gerekir.

H. Cindoruk, son demeçlerinde anayasayı nitelerken, bizim hep vurguladığımız gibi, **"Konsey Anayasası"** tabirini kullanmaktadır. Bu eşyanın adıyla çağrılmasıdır ve cunta anayasasının yıpranması, açısından gayet isabetli bir adlandırmadır. Ancak, muhtevasına dokunulmadıktan sonra, sadece anayasaya bir **"meşruiyet kılıfı"** geçirilecek ve **"yeni anayasa"**nın **"yeni"**liği sadece adında kalacaksa, Konsey Anayasası nasıl demokratik bir anayasa olabilir ve bu **"yeni"**lik pratikte emekçiler açısından ne denli anlam ifade edebilir? (Üstelik böylesi, anayasanın ve rejimin **"bekası"** açısından tekelci burjuvaziye de pekala **"akılcı"** gelebilir. Yeter ki **"çizmeden yukarı çıkılmasın"** ve **"yol olmasın"**...) Bugün DYP, **"yeni anayasa"**nın muhtevasını daha çok es geçer görünmektedir. Zaten DYP, nasıl bir demokrasi istediğini, daha doğrusu emekçilerin temel hak ve özgürlüklerini ne ölçüde içine sindirdiğini, soyut ve yuvarlak laflar dışında, somut ve kendini bağlayacak şekilde açıklamış değildir; oysa aksi yöndeki görüşleri ve geçmişteki uygulamaları hep bilinmektedir. Hiç kuşkusuz bu durum, DYP'nin temsil ettiği sınıfsal çıkarlarla, devraldığı ve aday olduğu siyasal **"misyon"**la uyumludur. Bu olgu aynı zamanda, DYP-DSP **"güçbirliği"**nin geleceğine de ışık tutmaktadır.

Fakat bütün bunlara rağmen, anayasa konusundaki son gelişmeleri ve cunta anayasasının gayrimeşruluğunun -sol güçler dışında de- genel kabul görür olmasını önemsememek, küçümsememek; bunun diktatörlüğün tecriti ve mücadelemiz açısından yaratacağı imkanları görmezden gelmek, düpedüz körlüktür. Burjuvaziden demokrasi beklemek kadar, ortaya çıkan böylesi fırsatları yeterince değerlendirememek de büyük bir hatadır. Ayrıca sadece anayasanın değil, onunla birlikte dayandığı siyasi rejimin; tüm sonuçlarıyla, bütün karar ve uygulamalarıyla birlikte 12 Eylül askeri darbesinin meşruiyeti kamuoyunda açıkça tartışılmaya başlanmıştır. Demokrasi kazanılacaksa, bu ancak 12 Eylül rejiminin toptan, tüm icraatıyla birlikte mahkum edilmesiyle mümkün olacaktır. Bu yüzden, anayasa tartışmasının gündemine ilk sırasında, yani olması gereken yerde tutulması için sol güçlere önemli görevler düşmektedir. Öte yandan **"sol"** olduğunu iddia eden SHP de, geçtik solculuktan, salt demokratlığın gereğini yaparak, sorunu sadece tek tek maddelerin tartışılmasıyla sınırlandırmayıp, cunta anayasasına tümden cephe almalıdır. Günübirlik hesaplarla bu asgari demokratlık görevini ertelemenin hesabını kimse veremez.

Anayasanın değiştirilmesinde asıl belirleyici olan kitlelerin bu mücadeleye aktif bir biçimde katılmasıdır. Sol güçlere düşen görev, cunta anayasasının yerine demokratik bir anayasa talebini kitlelere maletmektir.

Kıbrıs'a Sovyet barış önerisi

Baştarafı 1. sayfada

zeyini NATO'nun saldırgan emelleri için bir sıçrama tahtası haline çevirme ve giderek ihlal etme niyetlerini itiraf etmiş olmaktadır. Türkiye, sorunun bir uluslararası konferansta görüşülmesine karşı çıkmakla, yıllardır tek mümkün ve geçerli çözüm olarak öne sürdüğü ve oldu bittilerle, zor kullanımıyla hayata geçirmeye çalıştığı **"Türk tezi"**nin haklılığına ve ikna ediciliğine kendisinin de inanmadığını dünya aleme ilan etmektedir. Ayrıca Türkiye, görüşmeler yoluyla barışçı bir çözüme ulaşılmasının önündeki en büyük engeli oluşturan Türk işgal kuvvetlerini geri çekmeye yanaşmayacağını da tekrarlamış olmaktadır.

"Ya taksim, ya ölüm" mitinglerinden beri, işbaşına geçen tüm hükümetlerin izleyegeldiği **"devlet politikası"**nı sürdüren Evren-Özal diktatörlüğü, NATO içi çözümlerle sonuca ulaşma çabalarına hız vermiştir. Adanın kuzeyinde ABD'ye sunulan yeni saldırı üsleri ve casusluk tesisleri bunun açık göstergesidir. Bu yolla Kıbrıs'ı 6. Filoya dahil batmaz bir uçak gemisine dönüştürme çabaları, 12 Eylül sonrasında yoğunlaşarak uygulama aşamasına gelmiştir. ABD, Kıbrıs'ı hem Ortadoğu'ya yönelik bir müdahale üssü, hem de Hint Okyanusu bölgesini tehdit etmek amacıyla kurulan Çevik Kuvvet'in savaş gemileri için bir aktarma noktasına çevirme niyetindedir. Bölge ve dünya barışını tehdit eden ve Kıbrıs'ı sürekli bir gerginlik odağı haline getirecek olan bu emperyalist planların boşa çıkartılması için, **"bağımsız Kıbrıs"** hedefi yakınlaştırılmalıdır.

Diktatörlük işkence suçundan yakasını kurtaramayacaktır

Baştarafı 1. sayfada

İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un işkenceye karşı göstermelik açıklamalarına, polisi halka iyi davranmaya çağırmasına rağmen işkence sürüyor. Hem de öylesine sürüyor ki, devlet ve hükümet sorumlularının bilgisi dışında yapılan tekil olaylar olduğu iddiasını her gün yalanlıyor.

Son olay Bingöl'de meydana geldi. Öğretmen Sıddık Bilgin jandarma tarafından gözaltına alınır. Karakolda işkence yapılır ve sonra da kurşuna dizilir. **"Kaçarken vuruldu"** şeklinde de bir açıklama yapılır.

Sıddık Bilgin'in ailesi olayın peşine düşer ve cesedi almak isterler. Ancak Sıddık Bilgin'in jandarma karakolu civarına gömülmüş olan cesedi verilmez ve aile üyeleri de karakol komutanı tarafından tehdit edilirler. Çünkü cesede otopsi yapıldığında işkence ve kurşuna dizme açıkça ortaya çıkacaktır.

Bir SHP milletvekili meclise getirdiği soru önergesinde geçen yılın mart ve mayıs ayları arasında Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde onbir kişinin öldürülmüş olduğunu açıklar ve durumu içişleri bakanından sorar. Bakanın yanıtı işkenceyi kanıtlayan ve dahası örtbas etmeye çalışan tam bir utanmazlık örneğidir.

İçişleri bakanının açıklamasına göre bu süre içinde Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde onbir değil üç kişi ölmüştür. Bunlar da öldürülmemiş, intihar etmişlerdir.

Böylece bu emniyet müdürlüğünde 12 Eylül darbesinden sonra yirmiye yakın kişi **"intihar"** etmiş. Bunlardan kaç tanesi işkenceden kurtulmak için intihar etmiştir, kaç tanesi ise işkencede öldürüldükten sonra intihar süsü verilmiştir bilinmiyor. Bilinen Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün bir işkence merkezi olduğudur.

Hatırlanacağı gibi yine 12 Eylül'den sonra bir ara Bursa Emniyet Müdürlüğü'nün üst katlarından atlayarak intihar edenler de sık sık basında haber olarak yer alırdı. İşkencede ölen birisini pencereden atıp sonra da intihar etti demek emniyet müdürlüklerinde yaygın olarak kullanılan bir yöntem.

İşkence bir devlet politikası olarak ülkenin her yanında şiddeti hiç eksilmeden sürmektedir.

İşçiler eylem alanında

Baştarafı 1. sayfada

toplu sözleşme dönemine girildiğini gören işçiler, **"hak verilmez alınır"** bilinciyle doğru bir politik hedef belirlediler. Türk-İş'in İzmir mitingi, kaybedilenleri geri almaya kararlı işçilere, yeni toplu sözleşme döneminde, 12 Eylül'den bugüne dek görülmeyen güçlü bir atılım imkanı yaratıyor.

12 Eylül darbesiyle grev alanlarından, direniş mevzilerinden en son geri çekilen işçiler, 6 yıl sonra ilk kez ülkenin politik ve toplumsal yaşamına ağırlıklarını koyacakları bir eylemi örgütlüyorlar. İşçiler, yine en önde harekete geçecek güç olduklarını kanıtlayacaklardır. İzmir mitinginde işçiler, bir yandan kendi güçlerini görürken, aynı zamanda değişik politik ve toplumsal güçlerin demokrasi mücadelesinde aktifleşmelerine, sonuç almak için birlikte mücadele etmenin kavranmasına sağlam bir zemin sağlayacaklardır.

Türk-İş'in İzmir mitingi, diktatörlüğün asılsız vaadlerine artık kanmayan, halk düşmanı niteliğini görmeye başlayan geniş yığınların çıkış yolu, kurtuluş yolu arayışlarına hız kazandıracaktır. Beklemek yerine harekete geçme fikrini yaygınlaştıracaktır. Yığınların hareketini, diktatörlüğe son verme, demokrasiyi kazanma yönünde etkileyecektir. Öte yandan, diktatörlüğün ve yandaşlarının işçi hareketinin etkisini azaltma, engelleme, işçileri hareketsizliğe hapsetme çabalarını boşa çıkaracaktır.

Türk-İş'in İzmir mitingi tüm işçilerin mitingidir. İşçi hak ve özgürlüklerinin kazanılmasını, kaybedilen hakların geri alınmasını amaçlamaktadır. Sendikalı, sendikasız, çalışan ya da işsiz, hangi görüşten olduğuna bakmaksızın tüm işçilerin omuz omuza mücadele ederek gücünü ortaya koyacağı bir eylemdir. Mitingi örgütleyen Türk-İş 3. Bölge Başkanı, işçilerin dışında aynı sıkıntıları çeken memur, emekli, esnaf ve köylüleri de 22 şubat günü işçilerle birarada olmaya çağırıyor. İzmir mitingi, birçok açıdan tüm emekçilerin çıkış yolu belirlemelerine bir başlangıç olma özelliğine ve öneme sahiptir.

Şimdi, demokrasiden yana olan, özgürlükleri savunan, demokrasiye geçilmesini isteyen herkes, her siyasi parti ve güç, demokratim diyen her kişi, aydın, yazar, sanatçı, bilim adamı, genç ve kadın bu mitingi açık olarak desteklemelidir. İşçilerin yanında, safında yer almalıdır. İşçi hareketi, mücadele geleneği ve deneyi ile demokrasi isteyen herkesi birlikte olmaya çağıran, birlikte mücadele edersek kazanırız bilinciyle önemli adımını atmıştır.

Bu gelişme, Sol Birlik'in Kasım 1985'te en üst düzeyde delegasyonların katılımıyla gerçekleşen toplantısında, solun omuzlarındaki sorumluluğun arttığı tespitini güçlendiriyor. Sol Birlik'in öteki sol ve demokratik güçlere yönelttiği tek tek, ya da kalıcı eylem birlikleri oluşturma çağrısı daha da güncelleşmiştir. Sol güçler işçilerin İzmir'deki mitingini var güçleriyle desteklemeli, bu eylemi güçlü bir çıkışa dönüştürmelidir.

İslâmiyet, Kürt Devleti ve "ikinci İsrail" ...

Baştarafı 6. sayfada

İranlı yetkililerin Türkiye'ye ne gibi vaadler verdiklerini veya bu sözleri gerçekten söyleyip söylemediklerini bilmiyoruz. Ancak önemli olan güdümlü burjuva basının ve elbet onu güdenlerin, Kürt halkının mücadelesine karşı ne tür yalanlardan medet umduklarıdır.

Meğer bu **"ayrılıkçı devleti"** (Siz Kürt devleti anlayın) **"ABD ve Sovyet emperyalizmi"** birlikte kurmak istiyorlarmış! Görülüyor ki Evren-Özal tayfası, onların güdümündeki şoven ve gerici basın, Kürt halkının haklı mücadelesini karalamak için çuvala sığmaz yalanlar söylüyor ve hatta efendileri ABD'yi suçlamayı, ona **"emperyalist"** demeyi bile göze alıyorlar.

Aslında bu türden yalanlarla hedeflenen açıktır. Bu eski, bayat propagandanın tekrarından, Kürt halkının haklı ulusal direnişinin ardında her zaman bir **"yabancı parmağı"**, bir **"komünist tahriği"** ve o da olmazsa bir **"emperyalist oyunu"** var gösterme çabalarından başka bir şey değil. Ama bu kez ikisi birden gösteriliyor. Herkes inansın ki, bu işin arkasında **"iki büyük şeytan"** var...

Üstelik bu **"ayrılıkçı devlet"** (O da nasıl birşeyse?.. Böylece dünya siyaset bilimi yeni bir terim kazandı: Ayrılıkçı devlet) **"İslam dünyasının bağrında ikinci bir İsrail"** olacakmış... Emperyalist güçler, bu devlet vasıtasıyla **"İslam ülkelerinin birbirleri ile irtibatını bir bıçak gibi kesmek"** istiyorlarmış...Daha neler neler...

İran'ın mollalar yönetimi islam dini adına ortalığı velveleye veriyor. Peki, bu yeni **"peygamberler"**, neden müslüman olan Kürt halkının haklarını tanımıyorlar? Neden onların kendi kendilerini yönetmelerini rıza göstermiyorlar?

Evren-Özal tayfası, bir **"müslüman Türk azınlığı"** sorununu bahane ederek, emperyalist güçlerin güdümünde sosyalist Bulgaristan'a karşı düşmanca bir propaganda yürütüyorlar. Diğer islam ülkeleri halkının duygularını sömürerek, İslam Ülkeleri Konferansı'nda Bulgaristan'ı mahkum eden kararlar çıkarmaya çalışıyorlar. Bu bayların yüreği müslümanlık ve insan hakları için bu kadar yanıyorsa, onlar neden bugün Türkiye devletinin sınırları içinde yaşayan 12 milyonu aşkın Kürt halkının haklarına saygı göstermiyorlar? Neden ulusal ve demokratik haklar isteyen Kürt yurtseverlerine işkenceyle, zindanla, ölümle cevap veriyorlar? Türkiye Kürdistanı'nda estirilen bunca terör, bunca zulüm nedir?

Yalan, demagoji ve ikiyüzlülükle gerçeklerin üstünü örtmek mümkün mü? Diktatörlük ve onun güdümlü basını bu tür çabalarla kendi kendini daha da rezil ediyor, kendi zorbalık politikasını açığa vuruyor.

Diğer yandan, bu baylar Kürt halkının her haklı direnişini, hak istemini, **"ayrı devlet kurma"** çabası olarak gösteriyorlar. Varsayalım ki öyledir. Neden Kürt ulusu da her ulus gibi ayrılıp kendi devletini kurma hakkına sahip olmasın? Neden bu hakkı bu ulusa çok görüyoruz?

Kürt ulusunun kuracağı devletin **"İkinci bir İsrail"** olup olmayacağı sorununa gelince, bu daha başından yanlış ve haksız tanımlama, bir çamur atmadır. Bir kere **"ikinci İsrail"**i kurmaya gerek yok. Emperyalizmin uşağı Evren-Özal tayfası ülkeye bu rolü veriyorlar. Bu utanılası durumdan kurtulmanın yolu ise, Evren-Özal çetesini işbaşından kovmak, emperyalizmle varolan bağımlılık ilişkilerine son vermek, Türkiye'yi ve Türkiye Kürdistanı'nı komşu ülkelere karşı bir saldırı üssü olmaktan çıkarmaktır.

DİSK 19 YAŞINDA

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 19 yıl önce, 13 Şubat 1967'de kuruldu. "Amerikan" tipi güdümlü sendikacılığı uygulayan, burjuvaziye karşı işçi sınıfının en basit ekonomik çıkarlarını savunmak için bile çaba göstermeyen, politik iktidarların güdümünden çıkmayan Türk-İş'in bu konumu DİSK'in oluşturulmasında ana etken olmuştur. DİSK başlangıçta 30 bin işçiyi temsil eden beş sendika ile kuruldu. Bunlar Türk-İş'ten ayrılan Türkiye Maden-İş, Basın-İş ve Lastik-İş ile bağımsız sendikalardan Gıda-İş ve Türk Maden-İş'tir.

İstanbul Valiliğine verilen kuruluş bildirgesinde kurucular, işçi sınıfının **"tüm çıkarları, hakları ve özgürlükleri ve de onuru için"** biraraya gelen, **"bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı savaşmaya and içmiş sendikacılar"** olduklarını yazmışlardı.

DİSK'in işçilerin çıkarlarını patronlara karşı savunmaktaki etkinliği kısa sürede geniş işçi kitlelerinin ilgisini çekti. İşçiler Türk-İş'ten ayrılarak DİSK'e geçmeye yöneldiler. Türk-İş yönetimi, burjuvazi ve dönemin Adalet Partisi iktidarı bu yönelimi durdurmak için her yolu denediler. Türk-İş'ten DİSK'e geçmek hemen her fabrikada yoğun mücadeleler hatta kavgalar ve çatışmalarla sağlanabildi. Derby, Kavel, Alpagut, Singer, Demirdöküm, Gamak, Günterm, Sungurlar bu fabrikalardan birkaç tanesidir.

DİSK'in güçlenmesini engellemek ve hatta onu yoketmek amacıyla yeni bir sendikalar kanunu hazırlandı. 274-275 sayılı yasalarla işçilerin yeni sendika kurmaları, başka sendikaya geçmelerine, toplu sözleşme ve grev haklarına birçok kısıtlama getiriliyordu. DİSK'li işçilerin; Türk-İş tabanından işçilerin de katılımıyla buna yanıtı Türkiye tarihinin en büyük gösterisi oldu. 15-16 Haziran'da iki gün boyunca İstanbul ve İzmit'te sokağa dökülerek polis ve ordu ile çatışan işçiler çiğnenmek istenen haklarına sahip çıktılar. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde işçi sınıfının toplumsal olaylara önceden benzeri görülmemiş oranda damgasını vurarak yarattığı 15-16 Haziran eylemi DİSK'in varlığından ve o güne kadar yürütmüş olduğu mücadeleden ayrı düşünülemez. Bu büyük işçi direnişi yeni sendikalar yasasının kanunlaşmamasındaki en güçlü etken oldu.

1970 sonrasında da DİSK' in gelişimi kesintiye uğramadı. DİSK'in ülkemiz işçi sınıfı hareketi tarihindeki önemli yeri bu dönemde daha da belirginleşir. Sendikalar sadece patrondan birkaç kuruş fazla almak için mücadele eden örgütler değildir. Onlar aynı zamanda kapitalizmden daha ileri bir düzen olan sosyalizmi savunmak,faşizme ve her türden gericiliğe, savaş kışkırtıcılığına ve silahlanmaya, demokratik hakların daha da kısıtlanmasına karşı çıkmak durumundadırlar. DİSK eylemlerinde bu anlayışı hayata geçirirken bir yandan her türlü gericiliğe karşı büyük bir güç olarak dikilmiş, öte yandan ise işçi sınıfının mücadele geleneğini sağlamlaştırmış, sınıf kavgası deneyimini arttırmıştır.

DİSK'in sınıf sendikacılığı anlayışıyla yaptığı eylemlerin bir bölümünü şöyle sıralanabilir:

–1 Ağustos 1975'de Ankara'daki basın toplantısında DİSK genel başkanı emperyalizmin kışkırttığı silahlanma yarışına karşı çıkar, yumuşama ve barış içinde birlikte yaşama politikasını savunur. Şili'deki faşist darbeyi lanetler.

–MC iktidarına karşı Eylül 1975'de İzmir ve İstanbul'da Demokratik Hak ve Özgürlükler için Mücadele mitingini düzenler.

–DİSK'in 1976'da Türkiye işçi sınıfı için tarihsel önem taşıyan kararı 1 Mayıs'ın kutlanmasıdır. Türkiye burjuvazisi 51 yıldır 1 Mayıs'ı **"Bahar Bayramı"** olarak ilan etmiş ve işçi sınıfının bayramı olarak kutlanmasını yasaklamıştı. 1976'da DİSK, 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kabulünün toplu iş sözleşmelerinde yer almasına karar vermiş ve yığınsal bir kutlamanın önderliğini üstlenmiştir. 51 yıllık yasaktan sonra 1 Mayıs Taksim meydanında onbinlerce emekçinin katılımıyla kutlanmıştır.

–DİSK'in 1976'da işçi sınıfı için tarihsel önem taşıyan ikinci eylemi ise DGM direnişidir. MC Hükümeti tarafından parlamentoya sevkedilen DGM yasası, sendikalar, grevler, gösteriler ve yayınlar konusunda büyük kısıtlamalar getiriyor ve bu amaçla olağanüstü mahkemeler kuruyordu. DİSK'in işi yavaşlatma ve durdurma eylemleri DGM yasasının çıkmamasında ana etken oldu.

–DİSK çeşitli engellemelere karşın 1 Mayıs'ları kutlamayı sürdürdü. 1977'de 1 Mayıs mitingine yapılan ve 34 emekçinin ölümüne neden olan saldırıdan sonra 1978' de 1 Mayıs yine Taksim alanında; sonraki yıllarda ise iktidarların engellemelerine rağmen çeşitli biçimlerde kutlandı.

–1977'de toplu sözleşme görüşmelerine oturmayan MESS'e karşı DİSK 30'dan fazla fabrikada yaygın greve gitti.

–1978'de faşistlerin İstanbul Beyazıt Meydanında yedi üniversite öğrencisini öldürmeleri üzerine DİSK iki saatlik işi bırakma kararı aldı.

12 Eylül öncesinde başta tekstil, metal ve cam işkolları olmak üzere çeşitli işkolunda onbinlerce işçinin katıldığı grevler yürüten DİSK, diğer kitle örgütleriyle birlikte birçok ortaklaşa eylemi de gerçekleştirdi.

DİSK bu mücadelesi sonucu gerici iktidarların ve faşistlerin sürekli olarak saldırdıkları bir kuruluş haline geldi. DİSK'in örgütlenmesinin gelişmesini önlemek için her yöntem kullanıldı. DİSK'li işçiler işten atıldı, DİSK'li sendikacılara saldırıldı, DİSK başta MESS gibi patron kuruluşları tarafından olmak üzere sık sık suçlanmaya çalışıldı. Bazen de 1975 sonlarında Seydişehir'de olduğu gibi geniş olaylar çıkartıldı. Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler 1980'de faşistler tarafından öldürüldü. Ama hiçbir baskı DİSK'in mücadelesini durduramamıştır ve bu nedenle de 12 Eylül darbesinden sonra DİSK yine saldırıların odak noktalarından birisi olmuştur.

Faşizmin saldırı hedeflerinden başta gelen bir tanesi de DİSK idi. Faşizm, işçi sınıfının birçok mücadele deneyiminden geçmiş, ileri unsurlarını bünyesinde toplamış DİSK'e tüm gücüyle saldırmadan kendini güvenlikte duyamazdı. DİSK kapatıldı, merkez yöneticileri ve hatta fabrika temsilcileri bile tutuklandı. Haklarında idam ve ağır hapis cezaları istenerek dava açıldı. DİSK'in mal varlığına el konuldu. DİSK'li işçilerin ödentileriyle oluşmuş bu mal varlığı yok pahasına tekellere, holdinglere sunuldu. Fabrikalarda DİSK'li işçilere karşı çeşitli baskılar uygulandı. Birçok işçi işten atıldı veya polis ve jandarma zulmüne uğradı. Faşist Evren ve yandaşları her fırsatta televizyonda ve basın organlarında DİSK'i suçladılar, karaladılar. Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı Halit Narin, DİSK gibi bir tehlikeden kurtulmanın sevincini sürekli dile getirdi.

Faşizmin yoğun saldırısı sonucu DİSK'in örgütsel yapısı parçalanmış olsa bile onun mücadele geleneği, bu geleneğin DİSK üyesi olan işçilerde yaratmış olduğu birikim ve DİSK üyesi olmayan işçiler üzerinde yaratmış olduğu güçlü etki ortadan kaldırılamadı. DİSK'in mücadele geleneği, bu geleneğin birikimleri faşizm ve burjuvazi için korkulu rüya olmaya devam ediyor.

Faşizmle ve onun hükümetiyle uzlaşma içinde olan Türk-İş yönetimi bu nedenle DİSK'li işçileri üye yapmaktan çekiniyor. Yine aynı nedenle DİSK yöneticileri idamla yargılanırken bile asgari mesleksel dayanışmadan uzak duruyor ve DİSK'e kara çalmaya çalışıyor.

Her yönden düzenlenen tüm bu saldırılara karşın, ağır baskılar altında da olsa 12 Eylül sonrasında birçok fabrikada pasif direnişler, işi yavaşlatmalar, yemek boykotları yapıldı. Bunlarda DİSK'in mücadele deneyiminden geçmiş işçiler önemli roller üstlendiler. DİSK'li işçiler yapılan tüm engellemelere karşın önemli oranda Türk-İş'e üye oldular, mücadele deneyimlerini sınıf kardeşlerine aktarmanın yollarını bulmaya başladılar. Şimdi Türk-İş'in tabanı faşizmle uzlaşan yönetimi daha fazla zorluyor, onu isteği dışında çeşitli protesto eylemleri düzenlemeye itiyor.

DİSK AÇILMALIDIR

DİSK'in açılması, DİSK davasına son verilmesi ve DİSK' in el konulan mal varlığının geri verilmesi talepleri bugün de güncelliğini koruyor. Faşizm büyük iddialarla başlattığı DİSK davasında şimdi ne yapacağını bilemiyor. Bir yandan DİSK'e sağlanan büyük uluslararası dayanışma, öte yandan ise hayat pahalılığı ve politik baskılarla gittikçe artan işçi sınıfının huzursuzluğu onu beklemeye itmiş durumda. DİSK davasına son verilmesi faşizm için önemli bir yenilgi, büyük bir yıpranma olacaktır. DİSK AÇILMALIDIR talebi bugün her zamankinden daha da güçlü savunulmak durumundadır.

SOL BİRLİK sendikal hareketin birliğinden yanadır. DİSK'in açılması talebi bu birlik politikasıyla ters düşmemektedir. Sendikal birlik, işçilerin özgür iradesi ve bilinciyle sağlanmalıdır. İşçiler nerede ve nasıl bir birlik yapacaklarına kendileri karar vermelidirler. Türkiyeli işçilerin büyük bölümünün bugün Türk-İş'de örgütlenmiş olmaları önemle dikkate alınması gereken bir gerçektir, ancak bu hiçbir zaman DİSK'in mücadele değerleri, birikimlerinin korunması ve örgütsel varlığı için mücadeleyi ortadan kaldıran bir olgu olarak değerlendirilemez.

DİSK gerçeği, DİSK'in mücadelesi ve işçi sınıfımıza kazandırdığı değerler; işçi sınıfımızın tarihinde daima onurlu ve büyük önem taşıyan bir yer tutacaktır.

"Birlikten Kuvvet Doğar" "Hak Verilmez Alınır"

Sınıf savaşında bir mevzi:Sungurlar direnişi

İstanbul Alibeyköy Sungurlar fabrikasında çalışan işçilerin eşleri, 4 yıldır eksik ödenen paralarını almak için, boş tencelereler, boş pazar fileleri ile patronu protesto ettiler ve ödenmeyen paraların ödenmesini istediler. Patron, **"paramızı istiyoruz", "hakkımızı istiyoruz"** diyen işçi eşleri ve çocuklarının görüşme isteğini reddetti. Iki minibüs dolusu polis fabrikanın ve hakkını isteyen işçi eşleri ve çocuklarının etrafını çevirdi. **"Hakkımızı almadan bir yere gitmeyiz"** diyen direnişçiler bir adım gerilemedi. Işyerinde yetkili sendika Otomobil-Iş' in yöneticileri ile görüşmeyi kabul eden patron üç bin lira vererek direnişi bitirmek istedi. Ancak, işçiler eşleri ve çocukları ve sendikaları ile akşama kadar direndiler. Patrondan, ödenmeyen paralarının 6000 lirasını aldılar.

Sungurlar fabrikasının işçilerinin 1968 yılında yaptıkları ve Demirdöküm, Singer, Magirus, Derby işçilerinin direnişleriyle birlikte anılan direnişlerinin, sınıf savaşımında önemli ve onurlu bir yeri vardır. Bu direnişin ardından işyerinde güçlenen işçilerin birliği, kendini en etkin biçimde 15-16 Haziran büyük işçi direnişinde gösterdi. 15-16 Haziran eylemlerine aktif olarak katılan Sungurlar işçileri, Alibeyköy-Eyüp yöresindeki işçilerin eylemlerinde sürükleyici bir rol oynadılar. **"Birlikten Kuvvet Doğar" "Hak Verilmez Alınır"** sloganları, Sungurlar işçilerinin kararlı eylemleriyle geniş işçi yığınlarının bilinçlerinde yer etmiştir.

Sungurlar işçileri, işçi sınıfının mücadele kararlılığını ve direnme gücünü, sendika seçme özgürlüklerini kullanırken de patrona gösterdiler ve kabul ettirdiler. DİSK üyesi Türkiye Maden-Iş sendikası saflarına günlerce süren direniş sonunda geçtiler.

1977-1978 yıllarında MESS patronlarına karşı başlatılan büyük grevlerde kararlı ve başarılı bir grev sürdürdüler. 12 Eylül darbesi öncesi Maden-Iş'in MESS patronlarına karşı başlattığı ikinci büyük grevlerde de yer alan Sungurlar işçileri, darbecilerin süngüleri karşısında grev alanından en son geri çekilen fabrikalardan biridir.

Bugün, Sungurlar işçilerinin eşleri ve çocukları ile birlikte direnmeleri, 18 yıl önceki mücadele geleneğinin aynı canlılıkla sürdüğünü gösteriyor. Ancak mücadele edilirse kazanılacağını tüm emekçilere göstermeye devam ediyor.

Mehabat Kürt Cumhuriyeti 40 yaşında

22 Ocak günü Mehabat Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluşunun 40. yıldönümüydü. 2. Dünya Savaşı'nın hemen ardından, Sovyetler Birliği Kafkas sınırının güvenliğini sağlamak için İran'a girdi. Kızıl Ordu'nun İran'a girmesinden sonra İran ordusu dağıldı, İran Azerbaycan'ında ve İran Kürdistanı'nda silahlar halkın ellerine geçti. Her iki halk arasında da yurtseverlik duyguları gelişti. Hızlı bir örgütlenmeye gidildi.

Aralık 1945'te Azerbaycan Özerk Cumhuriyeti, 22 Ocak 1946'da da Mehabat Özerk Cumhuriyeti ilan edildi. Kadı Muhammed cumhurbaşkanı seçildi ve Mehabat Cumhuriyeti'nin ilk bakanlar kurulu Şubat başlarında oluşturuldu. 11 Şubat'ta hükümetin resmi yayın organı "Kürdistan"çıkarıldı

10 Mart 1946'da Mehabad Radyosu Sovyetler Birliği'nden aldığı vericilerle yayına başladı. Genç Kürt Cumhuriyeti Sovyetler Birliği'nden büyük yardımlar gördü.

Ancak İran gerici yönetimi bu sırada, bir yandan özerklik istemlerine karşı çıkarken, bir yandan da Sovyetlere düşmanlık politikası izliyor, ABD ve İngiliz emperyalizmine bağlanıyor, içerde ilericilere baskı uyguluyordu. Bu politikanın sonucu hükümette bulunan üç Tudeh üyesi görevden uzaklaştırıldılar.

İran ordusu, Azerbaycan ve Mehabat Cumhuriyetine saldırdı. Azerbaycan direnmeden düştü. Mehabat savaş konseyi toplanarak direniş kararı aldı. Ancak emperyalizm boş durmuyordu. Bazı aşiret ve dini çevreleri etkileyerek onları Azeri ve Kürt özerk yönetimlerini çökertmekte kullandı. Amaç Azeri ve Kürt halklarını tekrar boyunduruk altına almak ve İran'a gerici bir yönetim getirmekti. Mehabat Kürt Cumhuriyeti bu koşullar altında teslim olmak zorunda kaldı. Kürt ordusunun çoğunluğunu oluşturan Barzan'lar Irak sınırına çekildiler. Kadı Muhammed ve bazı devlet yöneticileri yakalanıp 31 Mart 1947'de idam edildiler.